

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 'Ετησία δραχμὰς 100. 'Εξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— 'Αμερικῆς δολλάρια 4.— 'Αγγλίας καὶ ὧν ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

'Εξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουδῆκοτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

'Αθῆναι 10 'Ιανουαρίου 1931

'Ετος 53ον.—'Αριθ. 6

ΔΑΥΪΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ CH. DICKENS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κατέβηκα καὶ εἶδα τὴ μητέρα μου χλωμὴ καὶ μὲ τὰ μάτια κοκκινισμένα. 'Ετρεξα κι' ἔπεσα στὴν ἀγκυλιά της καὶ τὴν παρακάλεσα μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά νὰ μὲ συχωρέση.

— 'ὦ, Δάβυ, μοῦ εἶπε, πῶς μπόρεσες καὶ τόκαμες αὐτό, παιδί μου; Προσπάθησε νὰ γίνῃς καλύτερος, παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ σὲ κάμει καλύτερο. Σὲ συγχωρῶ, Δάβυ, ἀλλὰ λυπᾶμαι νὰ συλλογίζομαι πῶς ἔκαμες μιὰ τέτοια πράξη.

Τὴν εἶχαν πείσει, βλέπετε, πῶς ἦμουν κακός, καὶ πονοῦσε πρὸς πολὺ γι' αὐτό, παρὰ γιὰ τὸ ὅτι ἔφευγα.

Προσπάθησα νὰ φάγω κάτι τί, ἀλλὰ τὰ δάκρυά μου ἔβρεχαν τὴ φέτα μου καὶ κυλῶντας πάνω στὸ βούτυρο, ἔτρεχαν μέσα στὸ τσάι μου. 'Εδὲπα ὅτι ἡ μητέρα μου πότε μὲ κοίταζε, πότε ἔβριχνε μιὰ ματιά στὴ μὴς Μύρτον, καὶ πότε χαμήλωνε μὲ λύπη τὰ μάτια.

— Κατεβάστε τὴ βαλίτσα τοῦ κ. Κόππερφηλδ! εἶπε ἡ μὴς Μύρτον, ὅταν ἀκούστηκαν ρόδες νὰ κυλοῦν μπροστὰ στὰ κάγκελα τοῦ κήπου.

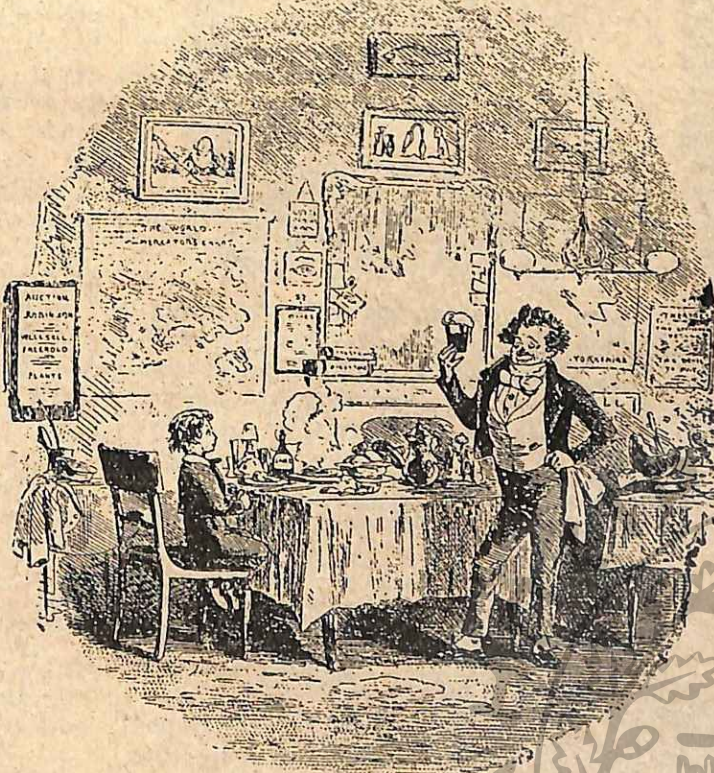
'Εφαχνα νὰ ἰδῶ πουθενὰ τὴν Πέγκοτ, μὰ δὲν ἐφάνηκε. Οὐτε κι' ὁ κ. Μύρτον παρουσιάστηκε πουθενὰ. Μπροστὰ στ' ἀμάξι ἦταν ὁ ἀμαξᾶς—παλιός μου γνώριμος.

— Κλάρα! φώναξε ἡ μὴς Μύρτον μὲ τόνο, σὰ νὰ τῆς ἔλεγε: Προσοχή!

— 'Εννοία σου, ἀγαπητὴ 'Ιωάννα, ἀπάντησε ἡ μητέρα μου. 'Αντίο, Δάβυ! Πήγαινε στὸ καλὸ, μὴ στενοχωριέσαι, θὰ γυρίσεις πίσω τις διακοπές. Πρόσεχε νὰ εἶσαι καλός.

— Κλάρα! φώναξε πάλι ἡ μὴς Μύρτον, σὰ νὰ τῆς ἔλεγε πάλι: Προσοχή!

— Ναί, ναί, ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα μου, κρατώντας με στὴν ἀγκυλιά της. Σὲ συγχωρῶ, χρυσό μου παιδί. 'Ο Θεὸς νάναι

«Τὸ γκαρσόνι ἔβαλε τὴ μύρα σ' ἕνα ποτήρι καὶ τὴν κράτησε μπροστὰ στὸ παράθυρο γιὰ νὰ θαυμάσω τ' ὠραῖο τοῦ χρώμα». (Σελ. 62, στ. β'.)

μαζί σου!.. Πήγαινε στὸ καλὸ, παιδί μου!

— Κλάρα! φώναξε γιὰ τρίτη φορὰ ἡ μὴς 'Ιωάννα Μύρτον.

Εἶχε τὴν καλὸσύννη νὰ μὲ συνοδεύσει ἡ ἴδια ἡ μὴς Μύρτον ὡς τ' ἀμάξι, καὶ νὰ μοῦ πεῖ ὅτι εἶχε τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ μετανοοῦσα καὶ δὲ θὰ εἶχα κακὸ τέλος. 'Υστερα ἀνέδρακα στ' ἀμάξι. Τ' ἄλλογο σήκωσε βαρετὰ τὸ πόδι του: ξεκινήσαμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

'Εξόριστος ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπίτι

Δὲν εἶχαμε κάνει περισσότερο ἀπὸ μισὸ χιλιόμετρο καὶ τὸ μαντήλι μου ἦταν μούσκεμα, ὅταν ὁ ἀμαξᾶς σταμάτησε ἀπότομα.

Κοίταξα νὰ ἰδῶ τί ἔτρεχε, καὶ μὲ μεγάλη μου ἐκπληξη ἀντίκρουσα τὴν Πέγκοτ νὰ πετάγεται ἀπὸ ἕνα φράχτη καὶ νὰ σκαρφαλώνει στ' ἀμάξι. Μὲ πῆρε στὴν ἀγκυλιά της καὶ μ' ἔσφιξε τόσο δυνατὰ, πὺρ ἡ κακομοίρα ἡ μυτίτσα μου κόντεψε νὰ γίνῃ πλάκα καὶ μὲ πόνεσε πολὺ—μὰ ἐγὼ δὲν πρόσεχα σ' αὐτά.

'Η Πέγκοτ δὲν εἶπε λέξη. 'Εχωσε τὰ χέρια της ὡς τὸν ἀγκῶνα μέσα στὶς τσέπες της, ἔδραλε κατὶ σακκούλες μὲ γλυκὰ καὶ τίς ἔβαλε στὶς τσέπες μου. 'Υστερα μούδωσε κι' ἕνα πορτοφολάκι—κι' ὅλα αὐτὰ δίχως νὰ πεῖ λέξη. 'Αφοῦ μ' ἔσφιξε πάλι στὴν ἀγκυλιά της, κατέβηκε ἀπὸ τ' ἀμάξι. Εἶμαι σίγουρος ὅτι κουμπὶ δὲν θὰ τῆς ἀπέμεινε στὴν πόλκα της. Βρήκα ἕνα πεσμένο ἀπάνω μου καὶ τὸ φύλαξα στὴν τσέπη μου σὰν πολυτίμο ἐνθύμιο.

'Ο ἀμαξᾶς μὲ κοίταζε, σὰ νὰ μὲ ρωτοῦσε ἂν θὰ ξαναρχόταν.

— 'Ὅχι, δὲν πιστεύω, τοῦ εἶπα.

— Τότε, ἐμπρὸς λοιπόν! εἶπε στὸ ράθυμο ζῶο του, καὶ ξεκινήσαμε.

'Αφοῦ ἔχουσα ὅλα τὰ δάκρυα τῶν ματιῶν μου, ἀρχισα νὰ σκέπτομαι ὅτι αὐτὸ δὲν ὠφελοῦσε σὲ τίποτε κι' ἔπαψα πρὶν νὰ κλαίω.

'Ο ἀμαξᾶς, βλέποντας τὴν ἀπόφασή μου, μοῦ πρότεινε νὰ βάλλῃ τὸ μαντήλι μου νὰ στεγνώσει στὴ ράχη τοῦ ἀλόγου του. Τὸν εὐχαρίστησα καὶ δέχτηκα. Τὸ μαντήλι μου ὅμως δὲν ἔκανε καὶ πολὺ φιγούρα, καθὼς σκέπαζε τὴ ράχη τοῦ ἀλόγου.

'Υστερα ἀνοίξα τὸ πορτοφόλι νὰ τὸ ψάξω. 'Ἦταν χάλκινο κι' ἔκλεινε μ' ἕνα κουμπί. Εἶχε μέσα τρία σελλίνια γυαλι-

στερά (ή καίμενη ή Πέγκοττ φαίνεται πώς τὰ εἶχε γυαλίσει ἐπίτηδες.) Μὰ τὸ πολυτιμώτερο ἦταν δυὸ μισὲς κορόνες, τυλιγμένες σ' ἓνα χαρτάκι, ὅπου ἡ μητέρα μου εἶχε γράψει μὲ τὸ χέρι τῆς: «Γιὰ τὸ Δάδου μου, μὲ δὲλα τὰ φιλιὰ μου». Αὐτὸ μὲ συγκίνησε τόσο πολὺ, ὥστε εἶπα στὸν ἀμαξά νὰ μὲ δώσει πίσω τὸ μαντῆλι μου. Μὰ ἐκεῖνος μοῦ εἶπε πὼς ἔπρεπε νὰ τ' ἀφήσω πιά ἡσυχο — καὶ σίγουρα εἶχε δίκιο. Σκούπισα λοιπὸν κι' ἐγὼ τὰ μάτια μου μὲ τὸ μαντίκι μου καὶ τελείωσα.

Ὡστόσο, κάπου κάπου μοῦ ξέφευγε ἓνας λυγμός, ἀπομεινάρει ἀπὸ τίς περασμένες συγκινήσεις μου.

Ἀφοῦ ταξίδεψα κάμποση ὥρα, ρώτησα τὸν ἀμαξά, ἂν θὰ ἔκανα μὲ τὸ ἴδιο ἀμάξι δόλοκληρο τὸ ταξίδι μου.

— Ὡς πού; μὲ ρώτησε.

— Ὡς ἐκεῖ πέρα! τοῦ εἶπα.

— Ποῦ ἐκεῖ πέρα;

— Κοντὰ στὸ Λονδίνο.

— Χμ! Ἄμ' αὐτὸ τὸ ἄλογο θὰ ψοφοῦσε πρὶν βγάλῃ τὸ μισὸ δρόμο.

— Ὡστε θὰ μὲ πᾶτε μόνο ὡς τὸ Γιάρμουθ;

— Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ ἀμαξάς. Ἐκεῖ θὰ μπῆτε στὸ λεωφορεῖο καὶ τὸ λεωφορεῖο θὰ σᾶς πάει... ἐκεῖ πού πάτε.

Ὁ κύριος Μπαρκῆς, ὁ ἀμαξάς, ἦταν λιγὸς λογος ἀπὸ φυσικὸ του, κι' αὐτὰ πού εἶπε ἦταν καὶ πολλὰ. Τοῦ πρόσφερα ἓνα γλυκό, γιὰ νὰ τοῦ δείξω τὴ φιλιὰ μου. Τὸ κάμα μὴ καψιά, ὅπως θὰ τὸ χὰψτε ἓνας ἐλέφανς, καὶ τὸ πρόσωπό του δὲ σάλεψε καθόλου.

— Αὐτὴ τὰ φτιάχνει τὰ γλυκὰ; ρώτησε ὕστερα, καθὼς καθόταν σκυφτὰ στὴ θέση του, δίχως νὰ γυρίσει νὰ μὲ κοιτάξει.

— Γιὰ τὴν Πέγκοττ λέτε; ρώτησα.

— Ναί, γι' αὐτή.

— Ναί, αὐτὴ φτιάχνει τὰ γλυκὰ στὸ σπίτι μας.

— Καὶ τὰ γλυκὰ καὶ τὰ φαγιά;

— Ναί, ναί, βλα!

— Χμ! ἔκαμα ὁ κύριος Μπαρκῆς. Θὰ τῆς στείλετε κανένα γράμμα;

— Βέβαια θὰ τῆς στείλω.

— Χμ! Μοῦ κάνετε τὴ χάρη νὰ τῆς γράψετε πὼς... πὼς ὁ Μπαρκῆς... πὼς τοῦ Μπαρκῆ τοῦ ἄρεσαν τὰ γλυκὰ πού φτιάχνει;

— Εὐχαρίστως, νὰ τῆς τὸ γράψω.

— Χμ! Νὰ τῆς τὸ γράψετε λοιπόν. (Καὶ κράτησα τὴν ὑπόσχεσή μου καὶ τῆς ἔγραψα εὐθὺς μὲ μίαν βρήκα πέννα καὶ χαρτί: «Ἀγαπητὴ μου Πέγκοττ, ἔφτασα καλὰ. Τοῦ Μπαρκῆ τοῦ ἄρεσαν τὰ γλυκὰ πού φτιάχνεις. Φιλιά στὴ μαμιά. Σὲ φιλοῦ, Δάδου.»)

Ὡστόσο ἔμουν ἐξαντλημένος ἀπὸ τὰ τόσο περιστατικά. Ἐπληρώθηκα σὲ μιά κουβέρτα καὶ κοιμήθηκα ὥς πού φτάσαμε στὸ Γιάρμουθ. Τὸ Γιάρμουθ μοῦ

φάνηκε τώρα τόσο διαφορετικὸ, στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου σταθήκαμε, ὥστε ἀμέσως ἔχασα τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ βλεπα ἐκεῖ τὸν κ. Πέγκοττ μὲ τὸ Χάμ καὶ τὴν Αἰμιλία.

Τὸ λεωφορεῖο ἦταν ἑτοιμο, καθαρὸ καὶ γυαλισμένο, ἀλλὰ δίχως τ' ἀλογά του, κι' ἔτσι φυσικά δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ξεκινήσῃ. Αὐτὸ συλλογιζόμενον, ὅταν πρόβαλε μιά γυναίκα σ' ἓνα παράθυρο καὶ μοῦ φώναξε:

— Σεῖς εἰστε ὁ μικρὸς κύριος, πού ἔρχεται ἀπὸ τὸ Βλίντερστον;

— Ναί, κυρία, τῆς εἶπα.

— Ἰδονά σας;

— Κόμπερφηλδ.

— Ὁχι, δὲν εἶναι αὐτό. Παράγγειλαν φαγητὸ γιὰ ἓναν κύριο μὲ ὄνομα κάπως ἄλλοιωτικο.

— Μύρτον; εἶπα ἐγώ.

— Ναί, Μύρτον. Σεῖς εἰστε; Τί σᾶς ἤρθε λοιπὸν καὶ μοῦ λέτε Κόμπερ καὶ ξέρω γώ! Τί καμώματα εἶναι αὐτά;

Προσπάθησα νὰ τῆς ἐξηγήσω τὸ πράγμα, καὶ κείνη χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ φώναξε:

— Οὐδέλλιαμ, δείξε στὸν κύριο τὸ ἐστιατόριο!

Ἀμέσως ἤρθε ἓνα γκαρσόνι, καὶ μόλις μὲ εἶδε, ἔδειξε πὼς ξαφνιάστηκε πού τὸν ἀνησυχούσαν γιὰ ἓνα τόσο μικρὸ ὑποκείμενο.

Τὸ ἐστιατόριο ἦταν μιά μεγάλη αἴθουσα στολισμένη μὲ μεγάλους ζωγραφικούς χάρτες. Μοῦ φαίνεται πὼς ἂν μὲ πετοῦσαν ξαφνικά στὶς ξένες χώρες, πού εἰκόνιζαν αὐτοὶ οἱ χάρτες, δὲ θὰ ἤμουν τόσο σαστισμένος ὅσο ἐκείνη τὴ στιγμή. Μοῦ φαινόταν πὼς ἦταν πολὺ παράδοξο τὸ θάρρος μου νὰ τολμήσω νὰ καθίσω στὴν ἄκρη μιάς καρέκλας, τῆς πρώτης πού βρέθηκε κοντὰ στὴν πόρτα, κρατώντας ἀμήχανα τὸ κασκέτο μου στὸ χέρι. Κι' ὅταν ἤρθε τὸ γκαρσόνι κι' ἔστρωσε στὸ τραπέζι ἓνα τραπεζομάντηλο κι' ἔβαλε μιά ἀλατιέρα — ὅλ' αὐτὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ μένα — τότε πιά ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ ταπεινοφροσύνη.

Μοῦ φερε κοτολέττες καὶ λαχανικά, καὶ κάθησε κι' ἐκεῖνος στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τραπέζιου.

Μοῦ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ χρησιμοποιήσω τὸ μαχαίρι μου καὶ τὸ πηρούνι μου, ἢ νὰ μὴ στᾶξω σάλτσα πάνω μου, ὅσο καθόταν ἀντίκρυ μου τὸ γκαρσόνι καὶ μὲ κοίταζε. Ὅταν ἔκοψα τὴ δεύτερη κοτολέττα, μοῦ εἶπε:

— Ἐδῶ εἶναι μιά μπύρα γιὰ σᾶς. Τῇ θέλετε;

— Εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπα, Τῇ θέλω.

Τότε ἔβαλε τὴ μπύρα σ' ἓνα ποτήρι καὶ τὴν κράτησε μπροστὰ στὸ παράθυρο γιὰ νὰ θαυμάσω τ' ὥραϊο τῆς χρῶμα.

— Ἀλήθεια, εἶπε, εἶναι πολλή!

— Εἶναι πολλή, εἶπα κι' ἐγὼ χαμόγελόντας.

Γιατί μ' ἄρεσε τώρα πού μοῦδινε θάρρος καὶ μοῦκανε συντροφιά. Ἦταν ἀνοιχτόκαρδο παιδί κοκκινόμαλλο, μὲ λαμπερά μάτια. Κρατοῦσε ἀκόμη ψηλά τὸ ποτήρι, καὶ μοῦ εἶπε:

— Ξέρετε, ἦταν ἐδῶ ἓνας κύριος... Τόφερ, μήπως τὸν ξέρετε;

— Ὁχι, δὲν τὸν ξέρω.

— Λοιπὸν αὐτὸς ἔφαγε χτὲς ἐδῶ καὶ ζήτησ' ἓνα ποτήρι ἀπ' αὐτὴ τὴ μπύρα.

Ἐγὼ τοῦ εἶπα νὰ μὴν τὴν πιῇ, μὰ ἐκεῖνος τὴν ἤθελε καλὰ καὶ σώνει, τὴν ἤπια κι' ἔμεινε ξερός στὴ στιγμή. Εἰναι, βλέπετε, πολὺ δυνατὴ. Ἐγὼ λέω πὼς πρέπει νὰ τὴν ἀπαγορεύσῃ ἡ ἀστυνομία.

Ἐγὼ τρῶμαξα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ τοῦ εἶπα ὅτι προτιμοῦσα νὰ πῶ ἓνα ποτήρι σκέτο νερό.

— Ναί, ἀλλὰ ξέρετε, εἶπε τὸ γκαρσόνι, ἐδῶ τ' ἀφεντικά δὲ θέλουν ν' ἀφίνουν οἱ πελάτες ὅτι παραγγέλνουν. Τοὺς κακοφαίνεται καὶ θυμώνουν. Ἐγὼ ὅμως, γιὰ νὰ σᾶς βγάλω ἀπὸ τὴ δυσκολία, θὰ τὴν πῶ τὴ μπύρα, γιατί τὴν ἔχω συνηθίσει καὶ δὲ μὲ πειράζει.

Ἦ συνήθεια, βλέπετε, εἶναι τὸ πᾶν. Θέλετε;

Τοῦ εἶπα ὅτι ἂν τὴν ἔπινε, θὰ μοῦκανε μεγάλη χάρη — ἀρκεῖ νὰ μὴ τὸν βλάψῃ. Κι' ἀληθινὰ, ὅταν τὸν εἶδα νὰ ρίχνῃ τὸ κεφάλι πίσω καὶ νὰ τὴν πίνῃ μονορούφι, ἀνατρίχισα μὲ τὴ σκέψη ὅτι μποροῦσε κείνη τὴ στιγμή νὰ πῶς ξερός, ἂν τὸν κύριο Τόφερ. Ἀλλὰ εὐτυχῶς δὲν τὸν πείραξε διόλου. Ἀπεναντίας μοῦ φάνηκε ὕστερα πού εὐδιάθετος.

— Καὶ τί τρῶμε τώρα ἐκεῖ; ρώτησε βάζοντας τὸ πηρούνι του στὸ πιάτο μου;

— Κοτολέττες, εἶπα.

— Νὰ μὲ πάρῃ ἡ εὐχή τοῦ Θεοῦ! Δὲν ἤξερα πὼς εἶναι κοτολέττες. Εἰναι, ξέρετε, τὸ μόνο φαί πού μπορεῖ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸν κίνδυνο ἀπὸ τὴ μπύρα.

Πῆρε μὲ τὸν χέρι μιά κοτολέττα, μὲ τᾶλλο μιά πατάτα, καὶ τᾶφαγε μὲ ὀρεξή, ἐνὼ ἐγὼ τὸν κοίταζα εὐχαριστημένος. Ὑστερα πῆρε κι' ἄλλη, κι' ἄλλη, κι' ἔβλεπε τὶς τελειώσεις, μοῦ φερε μιά πουτίγκα.

— Τί γλυκὸ εἶν' αὐτό; μοῦ εἶπε ὕστερα γλείφοντας τὰ χεῖλιά του.

— Πουτίγκα! εἶπα ἐγώ.

— Ἀ, πουτίγκα! Πουτίγκα μὲ φρούτο;

— Ναί.

— Μὰ ξέρετε, ἡ πουτίγκα — φρούτο εἶναι τὸ ἀγαπημένο μου γλύκισμα. Τί σύμπτωση ἔ; Ἐμπρός, νὰ ἰδοῦμε, ποῖος θὰ κἀνῃ γρηγορώτερα!

Φυσικά, αὐτὸς ἔκαμε γρηγορώτερα, γιατί τὸ κουτάλι του ἦταν πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ κουτάλι μου, ἢ ὀρεξή του πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ὀρεξή μου, κι' ἡ σβελτοσύνη του πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ σβελτοσύνη μου.

Ἀφοῦ κάναμε ἔτσι τὴ γνωριμία μας, τοῦ ζήτησα πέννα καὶ χαρτί κι' ἔγραψα ἐκεῖνα τὰ δυὸ λόγια στὴν Πέγκοττ.

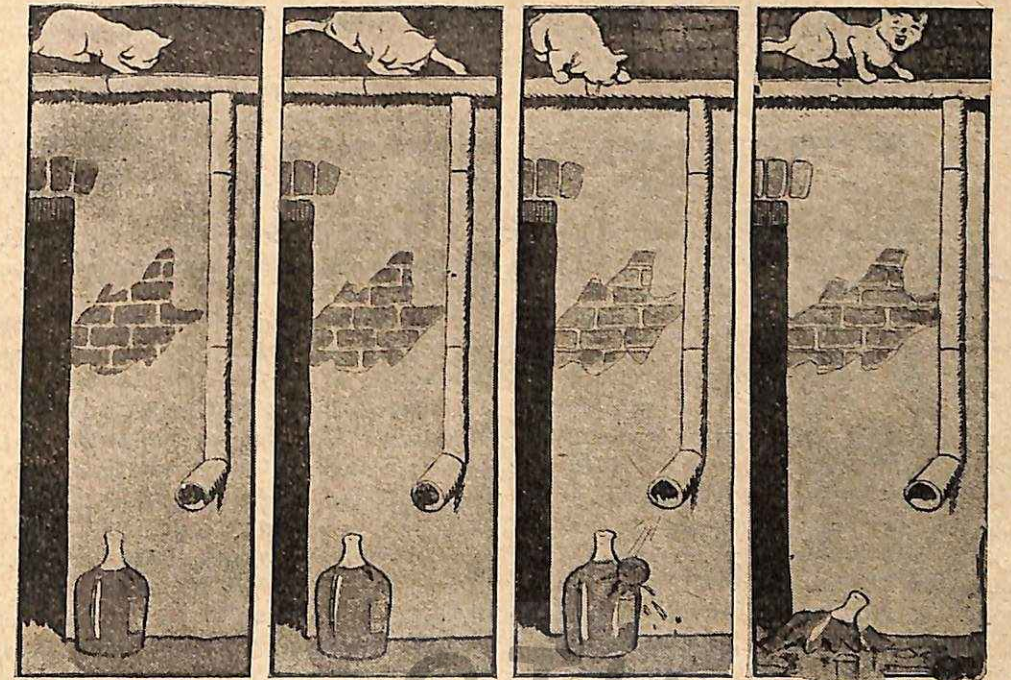
ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

5'.

Εἶχα ξεθυμᾶναι μ' αὐτὰ πού ἔκαμα τοῦ μπάρμπα-Γιάννη καί, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἐσκόπευα νὰ τὸν ἐκδικηθῶ περισσότερο. Ἀλλὰ μιά μέρα πάλι μοῦ παρουσιάστηκε μιά ἐκτακτὴ εὐκαιρία πού δὲ θέλησα νὰ τὴν ἀφήσω νὰ χαθῇ.

Τριγυρίζα στὴν αὐλὴ τοῦ ξενοδοχείου του — πρᾶγμα πού τόκανα συχνά, γιὰ νὰ βροῖσω τίποτε ἀποφαγούδια... Ἐκεῖ, χάμω, εἶδα μιά μεγάλη μπουκάλια μὲ λάδι, πού ὁ ξενοδόχος ὅ,τι τόχε ἀγοράσει κι' ἀκριβοπληρώσει. Ἡ μπουκάλια αὐτὴ ἦταν ἀφημένη κοντὰ στὸν τοῖχο, σ' ἓνα μέρος ὅπου κατέβαινε ἀπὸ τὴ σκεπὴ τοῦ μαγειριοῦ μιά πολὺ μακρὰ μεταλλινὴ ὑδρορροή (ροινὰ τὴ λένε οἱ χωριά-

τες). Καὶ τὸ στόμιο ἀπ' αὐτὴ τὴ σωλήνα ἄγγιζε σχεδὸν τὸ πλευρὸ τῆς μπουκάλιας. Συνήθισα ἀπὸ μικρὸς νὰ βλέπω, νὰ προσέχω, νὰ παρατηρῶ τὰ πάντα. Ἀλλῶστε ὅλοι οἱ ἔξυπνοι γάτοι κάνουν τὸ ἴδιο. Βλέποντας λοιπὸν τὴ μπουκάλια μὲ τὸ λάδι τόσο κοντὰ στὸ στόμιο τῆς ὑδρορροῆς, συλλογίσθηκα: «Γιὰ φαντάσου ἂν ἔπιανε τώρα μιά μεγάλη, ραγδαία βροχή! Τὸ νερὸ θὰ πετιόταν μὲ ὀρμὴ ἀπὸ τὴ σωλήνα, θὰ χτυποῦσε τὴ μπουκάλια, θὰ τὴν ἔριχνε κάτω, ἡ μπουκάλια θὰ σάπαζε κι' ὁ μπάρμπα-Γιάννης θὰ χάνε τὸ λάδι του. Ἐ, θὰ τοῦ ἄξιζε, ἀφοῦ μὲ τὸ λάδι αὐτὸ θὰ μαγειρεύει γάτους!...»

Αὐτὰ συλλογιζόμενον, ὅταν ἄξαφνα μὲ μυρίστηκε ὁ Μοῦργος, ὁ σκύλος τοῦ ξενοδοχείου, καὶ πετάχτηκε στὴν αὐλὴ νὰ μὲ κυνηγήσῃ. Ἐγὼ δὲ χάνω καιρὸ καί,

καί, σκαρφαλώνοντας ἀπὸ τὴν ὑδρορροή, μιά καὶ δυὸ βροῖσκομαι πάνω στὴ σκεπὴ.

Ἀσφαλισμένος ἐκεῖ, κάθησα κι' ἄρχισα πάλι νὰ κοιτάζω γύρω μου. Νά, σὲ μίαν ἄκρη τῆς σκεπῆς, κοντὰ στὸ πεζούλακι, μιά τρύπα γιὰ νὰ πέφτῃ τὸ νερὸ τῆς βροχῆς μέσα στὴν ὑδρορροή κι' ἀπὸ κεῖ νὰ χύνεται στὴν αὐλὴ... Νὰ καὶ μιά ξύλινη μπάλα, ἀπὸ κάποιο παιχνίδι, πεταμένη βέβαια καὶ ξεχασμένη ἐκεῖ ἀπ' τὰ παιδιά...

MARIA ΦΑΛΑΓΓΑ

Και τότε μου ήρθε η μεγάλη ιδέα: «Αν, συλλογίστηκα, σπρώξω τη μπάλα ως την τρύπα του νερού, τί θα γίνει; Η μπάλα θα κατρακυλήσει μέσα στη σωλήνα, θα φτάσει ως κάτω στο στόμιο, θα πεταχτεί απ' εκεί με ορμή, θα χτυπήσει τη μπουκάλια στο πλευρό και... Α, μάλιστα είναι πολύ άστειο! Για, να ιδούμε!»

Σκίβω πρώτα απ' το πεζουλάκι και βλέπω πώς η μπουκάλια με το λάδι είναι ακόμα στη θέση της. Έπειτα πλησιάζω τη μπάλα, την ξεκουνώ με τα χέρια μου και τη διευθύνω ίσια στην τρύπα. Η μπάλα πέφτει μέσα. Γορροο! ακούω έναν κρότο. Η μπάλα κατρακυλά τώρα μέσα στην υδρορρόφη. Ξανασκίβω απ' το πεζουλάκι και περιμένω το αποτέλεσμα...

Και νά το, σε μια στιγμή όπως το φαντάστηκα: Η μπάλα φτάνει ως κάτω, πετιέται από το στόμιο της υδρορρόφης, βρίσκει τη μπουκάλια στο πλευρό, τη ρίχνει χάμω, τη σπάζει, και το λάδι, το ακριβό λάδι του μπαρμπα-Γιάννη, πλημμυρίζει τις πλάκες της αυλής.

Ξεκαρδίζομαι από τα γέλια. Μα δεν του άξιζε κι' αυτό το παιχνίδι του μπόγια των γάτων; Ας κάμη πάλι σιβέ!..

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΑ

(Κατά τον Ε. Α. Ροε)

Κρυπτογράφημα λέγεται ένα κείμενο γραμμένο με τέτοιο τρόπο, ώστε να μη μπορεί να διαβαστεί παρά μόνο από εκείνον που το γράφει κι' από εκείνον για τον οποίον προορίζεται.

Όσο πιο δύσκολα θα κατόρθωνε ένας τρίτος να το διαβάσει, τόσο πιο επιτυχημένο πρέπει να θεωρείται το κρυπτογράφημα. Κι' επειδή σχεδόν πάντα υπάρχουν οι τρίτοι, που θέλουν για πολλούς λόγους και προσπαθούν να διαβάσουν ένα κρυπτογράφημα που ανταλλάσσουν δυο άτομα, γι' αυτό έχουν εφευρεθεί και χίλιοι δυο έξυπνοι κι' απροσδόκητοι τρόποι και μηχανισμοί κρυπτογραφικών, ικανοί να πελπίσουν και τον πιο υπομονετικό μελετητή, που θα πολεμούσε να το διαβάσει και να «σπάσει» το κλειδί τους, καθώς λένε, δηλαδή να βρή το αλφάβητό τους.

Οι περισσότεροι από τους αναγνώστες της «Διαπλάσεως» έχουν κάποια εξάσκηση σ' αυτό το είδος της ασχολίας και ξέρουν πώς γίνεται και πώς διαβάζεται (πώς ντεσιφράρεται, κατά την ξενοφώνη εκφραση) ένα κρυπτογραφικό. Όσοι κάποιο ενδιαφέρον θα νοιώσουν πάντα να διαβάσουν μια μικρή συλλογή από τρόπους γραφής κρυπτογραφικών, που την έχει κάνει ο μεγάλος αμερικανός συγγραφέας Ε. Α. Ροε, ο συγγραφέας του «Χρυσόκαρδου», που βλοι θυμάστε την περίφημη ιστορία του με το κρυπτογραφικό.

Φαίνεται λοιπόν ότι η ανάγκη της ανταλλαγής κρυπτογραφικών είναι πολύ αρχαία. Ο αρχαιότερος τρόπος για να διαβιβαστεί μια επιστολή ή μια παραγγελία από ένα πρόσωπο σ' άλλο, χωρίς κίνδυνο να διαβαστεί από αδιάκριτους τρίτους, ήταν ο εξής: Ήρριζαν το κεφάλι ενός σκλάβου κι' απάνω εκεί έγραφαν, τι ήθελαν, με ουσία που δεν ξέβαφε. Έπειτα άφηναν τα μαλλιά του σκλάβου να μεγαλώσουν, και τότε τον έστελναν

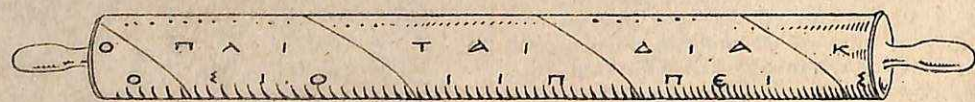
στον παραλήπτη. Αυτός ξύριζε πάλι το σκλάβο και διάβαζε στο κεφάλι του την επιστολή!

Αυτό βέβαια δεν είναι κυριολεκτικά ένα κρυπτογραφικό, ωστόσο εκπληρούσε τον ίδιο σκοπό.

Γνωστότερος και τελειότερος αρχαίος τρόπος ήταν η «σκυτάλη», που τη χρησιμοποιούσαν στη Σπάρτη. Σκυτάλη είναι ένας κύλινδρος καμωμένος από ξύλο.

Έφτιαχναν δυο τέτοιους κυλίνδρους με το ίδιο ακριβώς μέγεθος, κι' έπερνε τον έναν μαζί του ο στρατηγός που ξεκινούσε για την εκστρατεία, και τον άλλον τον κρατούσαν οι «έφοροι», οι ανώτατοι άρχοντες της Σπάρτης. Αν τώρα ο στρατηγός ή οι έφοροι είχαν να στείλουν καμιά παραγγελία, έπερναν μια στενή λωρίδα από περγαμνή, την τύλιγαν γύρω στον κύλινδρο πλαγιαστά, ώστε οι δυο πλάγιες άκρες της περγαμνής να έγγιζουν ίσα-ίσα ή μια την άλλη, κι' ύστερα έγραφαν απάνω στην περγαμνή, με διεύθυνση παράλληλη προς το μήκος του κυλίνδρου. Ξετύλιγαν την περγαμνή και την έστελναν μ' έναν αγγελιοφόρο.

Αν στον δρόμο έπεφτε στα χέρια των έχθρων, δε θα μπορούσαν να διαβάσουν τις φράσεις τις γραμμένες κομματιαστά πάνω σ' αυτή, παρά μόνον αν είχαν έναν κύλινδρο όμοιο με τη σκυτάλη και τύλιγαν απάνω την περγαμνή με τον ίδιο τρόπο, — πράγμα που μόνο οι στρατηγοί μπορούσαν να το κάμουν.

Σχ. 1. — Περγαμνή τυλιγμένη στη σκυτάλη.

Σχ. 2. — Η περγαμνή αφού ξετυλιχθεί.

Το κείμενό της είναι το ακόλουθο: «Οπλίται διακόσιοι, ίππεις πεντακόσιοι και τοξόται χίλιοι».

Αλλ' ως έλθουμε στη σημερινή εποχή. Μπορεί να δεχθώ κανείς κατ' αρχή, ότι ένα κρυπτογράφημα που το συνθέτει ή ανθρώπινη επινόηση, δεν μπορεί παρά να το διαβάσει πάλι ή ανθρώπινη επινόηση. Μόνο που άλλος θα κοιραστώ λιγότερο κι' άλλος περισσότερο, αναλόγως με μιαν ειδική ικανότητα, την «ικανότητα αναλύσεως» που έχει καθένας.

Ας υποθέσουμε ότι δυο άτομα έχουν ανάγκη να επικοινωνήσουν με τρόπο κρυφό από τους άλλους, για πολύ ή για λίγον καιρό, και μάλιστα, για σοβαρές υποθέσεις, έμπορικές λ. χ. ή άλλες. (Και δεν πρέπει, φυσικά, να νομίζετε ότι τα κρυπτογραφικά χρησιμεύουν για διασκέδαση. Κάθε άλλο. Είναι γεωστό ότι ή διπλωματική αλληλογραφία γίνεται με κρυπτογραφήματα, κι' ότι ειδικές υπηρεσίες σ' όλα τα κράτη ασχολούνται με το διάβασμα των κρυπτογραφημάτων). Τα δυο άτομα λοιπόν αυτά δεν έχουν ιδέα από κρυπτογραφικά. Η πρώτη τους σκέψη σίγουρα θα είναι να μεταχειρισθούν το ω για α, το ψ για β, το χ για γ, το φ για δ κτλ., ακολουθώντας την αντίστροφη σειρά του αλφαβήτου ως εξής:

α β γ δ ε ζ η θ ι κτλ.

ω ψ χ φ υ τ σ ρ π κτλ.

Επειδή όμως αυτό το υποπεύονται ως πολύ φανερό, πέρνουν έναν άλλο τρόπο, πιο σύνθετο. Κόβουν στη μέση το αλφάβητο και γράφουν τα δώδεκα πρώτα γράμματα πάνω από τα δώδεκα τελευταία:

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ

ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω

Κι' έτσι θα μεταχειριστούν το ν για α, το ξ για β, το ο για γ και καθεξής (Νυτανφ = Αθήναι).

Μά επειδή κι' αυτό είναι αρκετά δαμάλο, ώστε εύκολα ίσως θα το μαντεύσουν οι τρίτοι, αποφασίζουν και κάνουν έν' αλφάβητο στην τύχη, λ. χ.:

το α θα γραφτεί με ε

το β » » π

το γ » » χ

το δ » » α

το ε » » φ

και καθεξής, ως που να εξαντλήσουν και τα είκοσιτέσσερα γράμματα. Μά τι

σως ένα γράμμα γραμμένο όχι με ψηφία του αλφαβήτου, αλλά με άλλα σημεία, θα φαινόταν ίσως ανεξιχνίαστο σάν ιερογλυφικό. Καταστρώνουν λοιπόν το ακόλουθο αλφάβητο:

το α = ;

το β = !

το γ = :

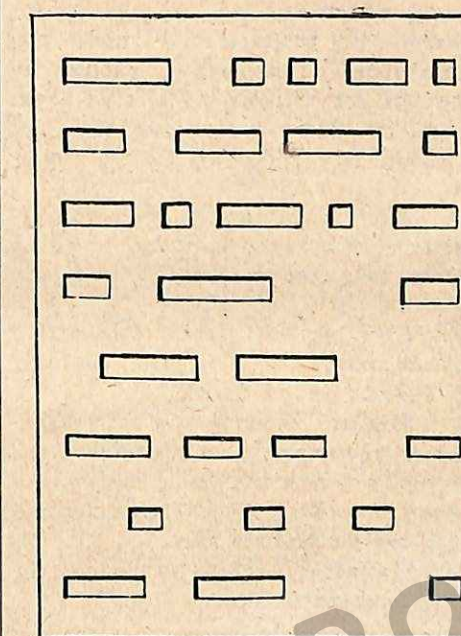
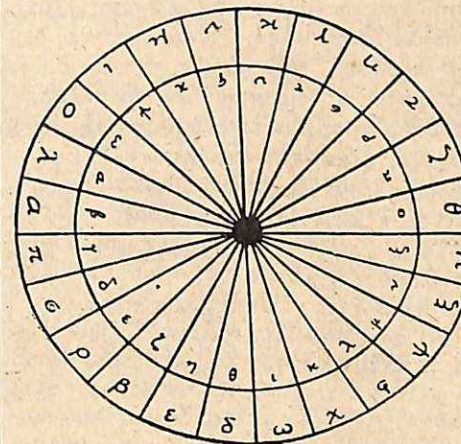
το δ = »

το ε = « κτλ.

Μά κι' ένα κρυπτογράφημα γραμμένο με τέτοια σημεία, δεν είναι καθόλου δυσκολώτερο, κι' ως φαίνεται, από έν' άλλο γραμμένο με ψηφία του αλφαβήτου. Κι' έτσι οι δυο φίλοι, θέλοντας να εξασφαλίσουν έν' ανεξάντλητο αριθμό από κρυπτογραφικά αλφάβητα που να μη μπορεί κανείς να τα μαντέψει εύκολα, καταφεύγουν στον ακόλουθο έξυπνο τρόπο:

Πέρνουν δυο κυκλικά χαρτόνια, το ενα μεγαλύτερο από τ' άλλο, και χαράκνουν απάνω στο καθένα είκοσιτέσσερις ακτίνες (βλοι ξέρετε ότι ακτίνες είναι ή ευθεία, που αρχίζει από το κέντρο ενός κύκλου και τελειώνει στην περιφέρεια), σε τρόπο ώστε να σχηματισθούν είκοσιτέσσερις «τομείς» (ξέρετε πάλι ότι τομείς είναι το μέρος ενός κύκλου, που περικλείνεται από δυο ακτίνες κι' από ένα τμήμα της περιφέρειας που λέγεται τόξο). Πέρνουν τώρα τον ένα κύκλο και γράφουν σε κάθε τομέα κι' από ένα γράμμα του αλφαβήτου, χωρίς να κρατούν τη σειρά. Πέρνουν ύστερα τον άλλο κύκλο, τον πιο μικρό, και γράφουν σε κάθε τομέα κι' από ένα γράμμα του αλφαβήτου, κρατώντας τη σειρά: α β γ δ ε κλπ. Τρυπούν στο κέντρο και τους δυο κύκλους και περνούν στα δυο κέντρα έναν άξονα, λ. χ. ένα καρφή. Έτσι οι δυο κύκλοι βρίσκονται ο ένας πάνω στον άλλον, κι' επειδή ο από κάτω είναι πιο μεγάλος, φυσικά εξέχει γύρω-γύρω σε τρόπο ώστε να φαίνονται τα γράμματα που είναι γραμμένα σε κάθε τομέα. Θα παρατηρήσουν τότε ότι κάθε γραμμα του μικρού κύκλου αντιστοιχεί σ' ένα γράμμα του μεγάλου κύκλου. Κρατούν σ' αυτή τη θέση τους δυο κύκλους κι' έχουν έτοιμο ένα κρυπτογραφικό αλφάβητο για να γράψουν τα γράμματα τους. Γυρίζουν τόσο-δάν τον απάνω τον κύκλο, σε τρόπο που ν' αλφάβητο ή αντιστοιχία των γραμμάτων, κι' εύθως έχουν ένα νέο κρυπτογραφικό αλφάβητο. Κι' αυτό γίνεται κάθε φορά που ο απάνω ή ο κάτω κύκλος θα γυρίσουν λιγάκι και θ' αλλάξουν θέση.

Φυσικά, ίδιους πανομοιότυπους κύκλους πρέπει να έχουν κι' οι δυο μπροστά τους. Και κάθε φορά που αρχίζει ο ένας το γράμμα του, πρέπει να σημειώσει απάνω-απάνω δυο συνθηματικά γράμματα, λ. χ. απ, που σημαίνουν ότι το αλφάβητο είναι καμωμένο σε τέτοια θέση των

Σχ. 3. — Οι δυο κύκλοι. — Σχ. 4. — Η κάρτα με τα «παραθυράκια».

κύκλων, ώστε το α του απάνω (του μικρού) αντιστοιχεί με το π του κάτω (του μεγάλου). Ο παραλήπτης θα τοποθετήσει κι' αυτός τους κύκλους του ώστε το α να βρεθεί αντίκρυ στο π, κι' εύκολάτα θα διαβάσει το κρυπτογραφικό.

Αρκετά συνειθισμένος τρόπος κρυπτογραφικής αλληλογραφίας είναι κι' ο ακόλουθος: Πέρνουμε μια κάρτα ή ένα φιλό χαρτονάκι, στο μέγεθος ενός συνειθισμένου χαρτιού επιστολής, και το κόβουμε μ' ένα ξυραφάκι ή ένα λεπτό ψαλιδάκι, ώστε να σχηματίσουμε μικρούλα διάκενα, είδος «παραθυράκια», διαφόρου μεγέθους. Όταν θέλουμε να γράψουμε ένα γράμμα μυστικό, βάζουμε το τρύπιο αυτό χαρτονάκι απάνω στην κόλλα και γράφουμε το κείμενο της επιστολής μας μέσ' από τα διάκενα του χαρτονιού, πηδώντας τα άκοφτα μέρη. Σηκώνουμε ύστερα το χαρτόνι κι' ή επιστολή μας είναι γραμμένη κομματιαστά, με τις φράσεις και τις λέξεις σπαρμένες ακανόνιστα πάνω στο χαρτί. Πιάνουμε τότε και παραγεμίζουμε τα κενά που με-

σολαβούν με άλλες λέξεις και φράσεις, που συγχίζουν έντελως το νόημα, ώστε ένας που δεν ξέρει το μυστικό μας, δε μπορεί να καταλάβει γρύ απ' αυτό το γράμμα. Ο φίλος μας όμως που θα το λάβει, έφοδιασμένος κι' αυτός μ' ένα χαρτόνι κομμένο ακριβώς κατά τον ίδιο τρόπο, δεν έχει παρά να το βάλει απάνω και να διαβάσει τα κομμάτια του κειμένου, που αντιστοιχούν στα «παραθυράκια» του χαρτονιού και που αποτελούν σωστό το κείμενο της επιστολής μας.

Άλλος τρόπος. Στέλνετε σ' ένα φίλο σας μερικά κάρτ ποστάλ, τρία ή τέσσαρα. Τ' αριθμείτε στην απάνω άκρη από 1 έως 4. Και γράφετε στο ύπ' αριθμόν 1 το πρώτο γράμμα της επιστολής σας, στο ύπ' αριθ. 2 το δεύτερο, στο ύπ' αριθ. 3 το τρίτο, στο ύπ' αριθ. 4 το τέταρτο. Ύστερα πάλι στο ύπ' αρ. 1 το πέμπτο, στο ύπ' αριθ. 2 το έκτο και καθεξής. Ο φίλος σας πρέπει να ξέρει τη μέθοδο και θα το διαβάσει άμέσως. Ένας τρίτος όμως θα το καταλάβει δυσκολάτα.

Τέλος, ένας απλός κι' ωραίος τρόπος ν' αλληλογραφήσετε κρυπτογραφικά είναι ο ακόλουθος: Πρέπει νάχετε, και σεις κι' ο φίλος σας, από ένα αντίτυπο ενός βιβλίου της ίδιας εκδόσεως. Ας πούμε λ. χ. πως δυο συνδρομηται της «Διαπλάσεως» έχουν κι' οι δυο τον τόμο του 1930. Μπορούν ν' αλληλογραφούν με τη βοήθεια του τόμου αυτού, κατά την εξής μέθοδο: Γράφει ο ένας μια επιστολή που αρχίζει έτσι: «121-α-3-12.» Αυτό θα πη: «Σελίς 121, στήλη πρώτη, σειρά τρίτη, το δωδέκατο γράμμα». Ανοίγουμε τον τόμο μας και, σύμφωνα μ' αυτή την παραπομπή, βρίσκουμε λ. χ. το γράμμα α. Παρακάτω: «... 300-γ 15 2». Ανοίγουμε στην σελ. 300, βρίσκουμε το δεύτερο γράμμα της δεκάτης πέμπτης σειράς, της τρίτης στήλης: είναι γ. Παρακάτω πάλι: «121-α-3-12.» Είναι, όπως είδαμε, το α. Έτσι σχηματίζουμε τις λέξεις: «Αγαπητέ μου... κλπ.» Είναι μια κρυπτογραφική αλληλογραφία πολύ εύκολη και πολύ διασκεδαστική. Έννοείται ότι κανείς άλλος δε θα διαβάσει τα γράμματά μας, γιατί δε θα ξέρει ποιο βιβλίο έχουμε συμφωνήσει να χρησιμοποιούμε. Έννοείται ακόμη, ότι αν συμφωνήσουμε να χρησιμοποιούμε ένα βιβλίο, που ή σελίδα που δεν είναι χωρισμένη σε στήλες, ή παραπομπή θα είναι απλούστερη, με τρεις μόνο αριθμούς: της σελίδας, του στίχου και του ψηφίου.

Αυτά είναι οι πιο ενδιαφέροντες τρόποι να συνθέσετε ένα κρυπτογραφικό. Τώρα, όσο για τους τρόπους να λύσετε ένα ξένο κρυπτογραφικό, — ά, αυτοί είναι άπειροι και εξαρτώνται από την επινόηση και τη δεινότητα του καθενός. Πάντως μερικές γενικές οδηγίες βρίσκει κανείς στο «Χρυσόκαρδο».

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΝΕΤΑΣ

Δέν είχε ακόμη καλὰ-καλὰ ξεμερώσει. 'Εδῶ καὶ κεῖ μερικὰ ἀστέρια τρεμολάμπανε στὸν οὐρανό. 'Ο ἀέρας φυσούσε παγωμένος. Ἡ Ἀννέτα ἀνοίξε τὴ μακελίνα, ἀνέδθηκε τὰ φαγωμένα σκαλοπάτια καὶ στάθηκε στὴν ξύλινη ἐξὺ πορτα. Τὸ σκυλὶ ἐτρεξε κοντὰ τῆς χαρούμενο πηδούσε καὶ τὴν ἐγλείψε. Στὸ σπῖτι ἦταν ἡσυχία. Τῶς ἔβλεπε πὼς ἦσαν ὅλοι στὴν ἐκκλησιά. 'Εσπρῶξε τὴν πόρτα καὶ μπήκε στὴν αὐλή. Τὸ σκυλὶ τὴν ἀκολούθουσε. Πῆγε στὴν τρύπα ποὺ βάζανε τὸ κλειδί, τὸ βρήκε, ξεκλείδωσε καὶ μπήκε στὴ μακρὰ σάλα. Μέσα ἦταν ἀκόμα νύχτα. 'Απὸ τὸ κουφωτὸ παράθυρο ποὺ βάζανε τὶς εἰκόνες, μέσα ἀπὸ τὴ χασεδένια κουρτίνα, τὸ καντηλάκι ἔχυνε λίγο φῶς. . . 'Εχώρησε τὸ μακρὸ ράφι φορτωμένο Χριστούφι, μὴ, τὸ τραπέζι μὲ τὸ καλὸ τραπέζο μὲνδῆλο τὶς φρεσκοσιδερωμένες κουρτίνες. . .

Τὸ παλιὸ τραπέζι ἐτρίξε ξαφνικὰ καὶ τὸ καντηλὶ τοίριξε δυνατὰ ἀνεδοκατεβάζοντας τὴ φλόγα του. . . Ἡ Ἀννέτα φοβήθηκε. 'Εκλείσε γρήγορα τὴν πόρτα, πῆρε τὸ μπογαλάκι τῆς ἀπὸ χάμω, καὶ μπήκε στὸ διπλὰν καμαράκι. Κάθηκε πάνω σ' ἕνα μπαούλο ποὺ ἦταν ἐκεῖ στὴ γωνιά, τρέμοντας ἀπὸ τὸ κρύο. 'Εξῶ ὁ ἀέρας φυσούσε δυνατὰ καὶ τράνταζε τὸ μικρὸ κλεισμένο παραθυράκι. . .

Ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας χτυποῦσε τώρα δυνατὰ. 'Ο ἀέρας ποὺ φυσούσε τὴν ἔκανε νὰ κούγεται σὰν νὰ χτυποῦσαν πολλὲς μαζὶ. 'Εξημέρωνε Χριστούγεννα. Ἡ Ἀννέτα συμαζεύτηκε πάνω στὸ σεντούκι, ἀγκάλιασε τὰ γόνατά τῆς μὲ τὰ χέρια τῆς, κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ. . . Τὸ σκυλὶ μούγκριζε ἐξῶ στὴν αὐλή, ἡ καμπάνα χτυποῦσε ἀκόμα πιὸ δυνατὰ, κι' αὐτὴ φοβόταν ὁλομόναχη μέσα στὸ σπῖτι τέτοια μέρα. Φοβόταν καὶ τὴ μητέρα τῆς ποὺ θὰ γύριζε σὲ λίγο ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά. . . Πὼς νὰ θάγαине μπροστὰ τῆς, τί νὰ τῆς ἔλεγε; . . 'Αχ, γιατί νὰ μὴν ἀκούσῃ τότε ποὺ τῆς ἔλεγε; . . Γιατί νὰ φύγῃ; . .

Πόσος καιρὸς εἶχε περάσει ποὺ ἔφυγε, γεμάτη χαρὰ, τυλιγμένη στὸ σαλάκι τῆς, μὲ τὸ μικρὸ τῆς μπογαλάκι. . . Πῆγαινε νὰ δουλέψῃ καὶ κείνη, σὰν τόσες ἄλλες ποὺ εἶχανε φύγει ἀπ' τὸ χωριὸ καὶ γυρῶσαν ὕστερα ἀγνώριστες.

Θὰ γύριζε καὶ κείνη μιὰ μέρα σὰν κι' αὐτὲς καλοντυμένη, μὲ λεπτὰ δικά τῆς πιά, καὶ θὰ τὴν κοιτάζανε κι' αὐτὴν οἱ ἄλλες, οἱ πιὸ μικρές, μὲ ζήλεια. . .

Θάβγαζε πιά αὐτὸ τὸ ἀλατῶδενὸ φουστάνι ποὺ τῆς ἔκανε ἡ μάνα τῆς, δὲ θάβασκε πιά τὰ πρόβατα, καὶ δὲ θὰ μάζευε πιά καψάλες ἀπὸ τὸ βουνό.

Κι' ἔκλαιγε πικρὰ τώρα καθὼς θυμόταν τὰ λόγια ποὺ τῆς εἶπε ἡ μητέρα τῆς σὰν ἔφευγε: «'Αντε νὰ φῆς τὸ ξένο

ψωμί, γιὰ νὰ ἰδῆς ὕστερα πόσο γλυκὸ εἶναι τὸ δικό μας». 'Ενας μῆνας δὲν εἶχε περάσει, καὶ γύριζε ὅμοια ὅπως εἶχε φύγει, κι' ἐμπαινε σὰν τὴν κλέφτρα, στὸ σπῖτι τους μιὰ τέτοια μέρα, τὴν ὥρα ποὺ ὅλοι ἦταν στὴν ἐκκλησιά καὶ γιόρταζαν καλοντυμένοι καὶ χαρούμενοι. Κι' αὐτὴ τί εἶχε κάνει; Δὲν εἶχε μούτρα νὰ βγῇ πιά στὸ χωριό, καὶ νὰ ζητήσῃ συχώρεσι ἀπὸ τὴ μάνα τῆς, ποὺ τόσο τὴν εἶχε βσανάνει γιὰ νὰ φύγῃ. . .

«ὦ, ἂν μπορούσε νὰ ἔλεγε στὴ μητέρα τῆς τί κλάμμα ἔκανε ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ γιὰ κείνην, γιὰ τὸ σπιτάκι τους, ἐκεῖ μακριὰ, ἀνάμεσα στοὺς ξένους ποὺ κανεὶς δὲν τὴν ἀγαποῦσε ἂν μπορούσε νὰ τῆς πῇ τί τράβηξε γιὰ νὰ γυρίσῃ ὁλομόναχη, τὴν τρομάρα τῆς ἀπὸψε ποὺ περπατοῦσε ἀξημέρωτα ἀκόμα, ἂν μπορούσε νὰ τῆς πῇ πόσο εἶχε μετανοίσει ποὺ δὲν τὴν εἶχε ἀκούσει, ἴσως νὰ μπορούσε καὶ κείνη νὰ τὴν συχωρέσῃ. . .

Κι' αὐτὴ ἤξερε πιά τί ἄξιζε τὸ σπιτάκι τους, τὸ φτωχό, τὸ μαῦρο τὸ γλυκὸ ψωμάκι τους, καὶ τὰ τρεξίματα στὰ ρουμάνια. . .

Εἶχε πιά φωτίσει καλὰ ἔξω καὶ ἡ Ἀννέτα, κουδριασμένη στὸ σεντούκι τῆς, ἔκλαψε ἀκόμα πικρὰ. . .

. . . Βήματα ἀκουστήκανε στὴν αὐλή. Γνώρισε τὴν περπατησιὰ τῆς μάνας τῆς ποὺ γύριζε πάντα σπῖτι νωρὶς ἐκείνην, γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ σπῖτι γιὰ τοὺς ξένους ποὺ θάρχονταν νὰ χαιρετήσουν. . .

Πετάχτηκε, ἄρπαξε τὸ μπογαλάκι τῆς καὶ χῶθηκε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JULES CHANCEL

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀφρημένη, κοιτάζε μπροστὰ τῆς, πρὸς τὴ διεύθυνση ποὺ εἶχε πάρει ὁ Σιμόν μὲ τὴ γυναῖκα του, καὶ χοντρά δάκρυα ἔτρεχαν στὰ μάγουλά τῆς.

Στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ μπῇ στὸ μαγαζάκι ὅπου, ὁ Νικόλας ἀδιάφορῶντας ὅπως πάντα γιὰ ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ γεγονότα, χτυποῦσε μὲ δύναμη τὸ τακούνι μιᾶς μπόττας σφυρίζοντας ὁλοένα τὴ Μασσαλιώτιδα παρακολουθοῦσε μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ μαινοῦ του τὴν ἀδελφούλα του, ποὺ καθιστῆ σὲ μιὰ γωνιά, ἐξακολουθοῦσε νὰ ονειρεύεται τὸν μικρὸ φυλακισμένο τοῦ Τέμπλου.

Σὲ λίγο ὁ Νικόλας ἀποφάσισε νὰ διακόψῃ τὴ σιωπὴ του.

— 'Ε, Νανέττα, ἔκανε, παρατώντας τὸ παπούτσι ποὺ διόρθωνε καὶ κοιτάζοντας τὴν ἀδελφή του τρυφερά. 'Ε, λοιπόν; Δὲν ἔχεις πιά νοῦ γιὰ τὰ λουλούδια σου; Γιὰ κοιτάξῃ, οἱ βιολέττες σου ἔχεισαν τὸ κεφάλι.

— Ἄλλο τώρα ἔχω νὰ κάνω παρὰ

Ἡ μητέρα τῆς βρῆκε τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ καὶ τρόμαξε. . . Ποῖος μπήκε μέσα, ἀφοῦ ὅλοι αὐτοὶ λείπανε; Πῆγε στὸ μαγειριό, στὸ σταθλο, στὶς κάμαρες, καὶ ξαναγύρισε στὴ σάλα παραξενεμένη. Ἄρχισε νὰ σφυρίζῃ μουνιρίζοντας. Ἦρθε δυὸ φορές στὸ καμαράκι ποὺ ἦταν ἡ Ἀννέτα, πῆρε ποτήρια καὶ ξαναγύρισε στὴ σάλα. . . Ἡ Ἀννέτα, κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, τ' ἄκουγε ὅλα αὐτά, κι' ἔτρεμε σὰν τὸ πουλὶ. Κι' ὅμως τώρα ἔπρεπε νὰ βγῇ, τώρα ποὺ ἦταν οἱ δυὸ τους στὸ σπῖτι, ποὺ κι' ἂν τὴν ἔδερνε κι' ἂν τὴν σκότωνε ἀκόμα, δὲ θάταν κι' ἄλλος μπροστὰ. . .

— Καλὴ σου ὥρα παιδάκι μου! ἀκούστηκε! ἡ μάνα τῆς νάναστενάζει ἀπὸ μέσα.

Γιὰ ποῖον τὸλεγε; γι' αὐτὴν; μὰ δὲν ἔλειπε κι' ἄλλος ἀπὸ τὸ σπῖτι! Τὴν ἀγαποῦσε λοιπὸν ἀκόμα, τὴν εἶχε συχωρέσει. . . Ἄς τὴν ἔδερνε τώρα, ἄς τὴν ἔδερνε, φτάνει ποὺ τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμα λιγάκι. . .

Βγῆκε σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Κρατοῦσε σφιχτὰ καὶ τὸ μπογαλάκι τῆς. Πῆγε νὰνοῖξει σιγὰ τὴν πόρτα μὰ αὐτὴ ἔτρίξε δυνατὰ. . . Ἡ μάνα τῆς γύρισε ἀπότομα.

— Χριστὸς καὶ Παναγιά! ἔκανε καθὼς τὴν εἶδε.

Ἡ Ἀννέτα ἔπεσε στὰ γόνατα.

— Μαννοῦλα μου, συχώρεσέ μου, συχώρα με. . . δὲν μπόρεσα νὰ κάνω στὰ ξένα. . .

Κι' ἄρχισε νὰ κλαίει δυνατὰ. . .

ΑΙΜΙΛΙΑ ΠΕΤΡΑΚΗ

κόσμο, ὅταν τῆς πέταξε τὰ λουλούδια μου, καὶ νὰ μὲ κοιτάξῃ μὲ τὰ ὠραία τῆς γαλανά μάτια, ἀπὸ τότε μοῦ φαί-

«Οἱ γείτονες κοιτάζαν μὲ μεγάλη περιέργεια ἕνα χειραμάτι. . .»
(Σελ. 54, στ. γ'.)

νεται πὼς ἔχω κάποια ἀποστολὴ νὰ ἐκτελέσω, πὼς εἶμαι προσωρισμένη νὰ βοηθήσω τὸ Δελφίνο. . . μοῦ φαίνεται πὼς ἡ ματιὰ ἐκείνη τῆς μητέρας τοῦ μὲ πρόσταζε, μὲ ἰκέτευε νὰ θυσιασθῶ γιὰ χάρη του!

— 'Ὅλα αὐτὰ εἶναι κολοκύθια! τὴν ἔκοψε ὁ Νικόλας προσπαθώντας νὰ δείξῃ εἰρωνικὸ ὕφος. Τί εἶδους βοήθεια μπορεῖ νὰ δώσῃ ἕνα κορίτσι δώδεκα χρονῶν σὰν καὶ σένα, στὸ πριγκηπόπουλο αὐτὸ ποὺ εἶναι κλεισμένο πίσω ἀπὸ τέτοιους χοντροὺς τοίχους; Κι' ἔπειτα, συμπεράνε, ὅλες αὐτὲς οἱ δουλειὲς ἔχουν σχέση μὲ τὴν πολιτικὴ καὶ ἡ πολιτικὴ δὲν ἐνδιαφέρει τὰ παιδιά.

Ἡ Νανέττα, ἀγανακτισμένη χτύπησε μὲ τὴν μικρὴ γραθιὰ τῆς τὸ τραπέζι, ἔτσι ποὺ τὰ ἐργαλεῖα ὅλα τραντάχθηκαν.

— 'Α, ἔτσι νομίζεις τοῦ λόγου σου; εἶπε. Ἡ πολιτικὴ δὲν ἐνδιαφέρει τὰ παιδιά; 'Ε, λοιπόν, δὲν εἶναι παιδί καὶ ὁ Δελφίνος, ποὺ ἐξ αἰτίας τῆς πολιτικῆς περνάει τόσα βάσανα ἀπὸ τὸν ἐλεεινὸ ἐκείνο τὸ Σιμόν;

— 'Ὅχι δά, ὄχι δά, ἔκανε ὁ Νικόλας, προσπαθώντας νὰ ἡσυχάσῃ κάπως τὴν ἀδελφή του. 'Ο Σιμόν δὲν εἶναι καὶ τόσο κηκὸς ὅσο φαίνεται. Δὲ σοῦ λέω, στὴν ἀρχή, γιὰ νὰ κάνῃ φιγούρα, θὰ τὸν κακομεταχειρίζεται κάπως τὸ Δελφίνο σου. Μὰ σὲ λίγο καιρὸ θὰ βαρεθῇ καὶ τότε πιά θὰ τὸν ἀφήσῃ ἡσυχῶ.

— Μὰ δὲν τὸν ἀκούσεις λοιπὸν πρω-

τύτερα, ἐπέμενε ἡ Νανέττα, μὲ τί χαίρεκακία μιλοῦσε γιὰ τὸ καϊμένο τὸ μικρό, καὶ πὼς καμάρωνε γιὰ τὰ βασανιστήρια ποὺ τοῦ ἔκανε; Στὸ τέλος ἔκανε; Στὸ τέλος καὶ σὲ κανέναν σιδερένιο κλουβὶ σὰν νάταν θηρίο. ὦ, εἶναι φοβερό!

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ μικρούλα ἔσπασε σὲ ἀτέλειωτους λυγμούς.

Ἡ Ὁ Νικόλας, βλέποντας τὴ μεγάλη αὐτὴ θλίψη, δὲν ἐμίλησε πιά. Μὰ ὥστόσο, καθὼς κοιτάζε τὴν ἀδελφή του, ποὺ σωριασμένη σὲ μιὰ καρέκλα ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα, ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ σκέπτεται.

— Σίγουρα, ἔλεγε ἀπὸ μέσα του, τῆς ἀδελφῆς μου τῆς ἔχει κολλήσει αὐτὴ ἡ ἰδέα, καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τῆς τῇ βγάλῃ ἀπ' τὸ μυαλό τῆς. Πρέπει νὰ τὴ βοηθήσουμε νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ ποὺ ζητάει. Θέλει καλὰ καὶ σώνει νὰ ἰδῇ τὸν Δελφίνο, ποὺ εἶναι κλεισμένος μέσ' στὴ φυλακὴ καὶ φυλάγεται ἀπ' αὐτὸ τὸ κτήνος τὸν Σιμόν καὶ ἀπὸ τοσούτους ἄλλους φρουρούς! Σίγουρα δὲν θάναί καὶ τόσο εὐκολο γιὰ νὰ φτάσῃ κανεὶς ἴσαμε τὸ κελλί του. Μὰ ὅταν θέλει κανεὶς ἕνα πράγμα, τὸ καταφέρνει πάντοτε.

Ὁ μικρὸς μπαλωματὴς ἔμεινε σκεπτικὸς λίγα λεπτά ἀκόμη, ἔπειτα ξαφνικὰ τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε, καὶ πηγαίνοντας κοντὰ στὴ Νανέττα, τῆς εἶπε γελαστός.

— Τί θάλεγες, ἀδελφούλα, ἂν τὰ κατάφερνα νὰ ἰδῆς τὸ Δελφίνο σου;

Ἡ Νανέττα σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς.

— ὦ, Νικόλα, ἂν μοῦ τὸ πετύχαινες στ' ἀλήθεια αὐτὸ τὸ πράγμα, θὰ μ' ἔκανες πο' ὅ εὐτυχισμένη!

Κι' ἔπειτα πρόσθεσε μὲ δυσπιστία:

— Μὰ ὄχι, εἶναι ἀδύνατο, τὸ ξέρω πολὺ καλά. Τὸ παιδί τοῦ βασιλιά εἶναι γερὰ φυλαγμένο.

— Μπά, ἔκανε ὁ Νικόλας, θὰ δοκι-

μάσουμε! Τίποτα δὲν εἶν' ἀδύνατο! . .

Ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὴν αἰσιοδοξία ποὺ ἔδειχνε ὁ ἀδελφός τῆς κι' ἔχοντας πεποιθήσῃ στὴ σύνεσή του, ἡ Νανέττα ἔπεσε στὸν λαϊμό του παρηγορημένη ἐντελῶς.

— Ἀλήθεια; τοῦ εἶπε. Θὰ τὸ κάνῃς; Ἄχ, τί εὐτυχισμένη ποὺ εἶμαι! Ναι, μὰ πὼς;

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά, ἀδελφούλα, ἀποκρίθηκε ὁ Νικόλας μὲ σοβαρὸ ὕφος. Ἐγὼ ἐγὼ τοὺς σκοπούς μου. Μὴ μὲ ρωτᾷς τίποτε. Ὅταν φθάσῃ ἡ στιγμή, θὰ σὲ εἰδοποιήσω.

Καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἡ Νανέττα, περριερνὴ νὰ μάθῃ «ποιοὶ ἦταν οἱ σκοποὶ ποὺ εἶχε ὁ ἀδελφός τῆς» τὸν ρωτοῦσε πὼς θὰ κατάφερνε νὰ φθάσῃ ὡς τὸν Δελφίνο, ἔπαιρνε πάντοτε τὴν ἴδια ἀπάντησιν:

— Ἐέρω ἐγὼ τί θὰ κάνω!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

«Γιὰ δυὸ δεκάρες μ' ἐγγίζετε!»

Τὸ ἄλλο πρωί, ἀντίθετα ἀπ' τὴ συνήθειά του, ὁ Νικόλας δὲν ἦρθε νὰ ἐγκατασταθῇ νωρὶς-νωρὶς στὸ ἐργαστήρι του.

Ἐπίασε καὶ φέρεσε τὰ πιὸ ὠραία ρούχα του, αὐτὰ ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἀπὸ ἕνα παλιατζῆ λίγες μέρες πρωτότερα μὲ τὰ λεπτά ποὺ εἶχε κερδίσει μοναχός του. Τὸ κοστοῦμι αὐτὸ ἀπαρτιζόταν ἀπὸ ἕνα πανταλόνι, κάπως πολὺ μεγάλο, σόχινο σταχτί, κι' ἀπὸ μιὰ ρεδιγκότα μπλέ, ποὺ αὐτὴ γι' ἀντάλλαγμα τοῦ ἐρχότανε στενὴ. Ὅι λευκὲς

«Ἡ νοικοκυρὰ ξεκίνησε τραβώντας τὸ ἀμαξάκι. . .»
(Σελ. 55, στ. γ'.)

βαμπακερές του κάλτσες και τὰ φρεσκοπαλωμένα του παπούτσια συμπλήρωναν τὴ «στολή» αὐτῆς, ποὺ ὁ μικρὸς καμπούρης φύλαγε μονάχα γιὰ τὶς ἐξαιρετικὰ μεγάλες περιστάσεις.

Ἀφοῦ ἐθαύμασε στὸ σπασμένο καθερπτάκι του, τὴν ωραιότητα τῆς τουαλέτας του, ὁ Νικόλας κρέμασε πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι τῆς βιτρίνας μιὰ ἐπιγραφή, ὅπου εἶχε γράψει μὲ τὴν ωραιότερη καλλιγραφία του:

Τὸ κατάστημα θὰ μείνῃ κλειστὸν μέχρι τῆς 1 μ. μ.

Ὑστερα, καθὼς ἀκουσε τὰ ἐλαφρὰ βήματα τῆς Νανέττας ποὺ ἀκουγόταν νὰ κατεβαίνει τὴ σκάλα, ὁ Νικόλας πέρασε ἀπὸ τὴ μισόκλειστη πόρτα καὶ βγήκε στὸ δρόμο, ἐλπίζοντας ὅτι ἡ ἀδελφή του δὲν τὸν εἶχε ἰδεῖ.

Μὰ ἂν ὁ Νικόλας ἦταν πονηρός, ἡ Νανέττα ὅμως ἦταν περιεργή.

Μόλις διάβασε τὴν ἐπιγραφή ποὺ εἶχε κρεμάσει ὁ ἀδελφός της, κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ἡ πρωτὴ αὐτῆς ἐξόδος θὰ εἶχε δίχως ἄλλο κάποια σχέση μὲ τοὺς περίφημους ἐκείνους «σκοπούς» του, γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν εἶχε θελήσει νὰ τῆς

πῇ οὔτε λέξη. — Ἐννοια του, καὶ θὰ μάθω ἐγὼ ποὺ πάη, εἶπε μὲ πείσμα.

Γρήγορα-γρήγορα ἔτρεξε στὸ παράθυρο κι' εἶδε τὸν Νικόλα, ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμή ἔστριβε ἀπὸ τὴ γωνία τῆς τρίτης παρόδου.

Ὑπολογίζοντας λοιπὸν ὅτι ἡ ἀπόστασις αὐτὴ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ παρακολουθήσῃ τὸν ἀδελφὸ της χωρὶς νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχή του, πετάχθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζί κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀπὸ πίσω του.

Πήγαινε τοῖχο-τοῖχο, καὶ θὰ τὸν ἐφθανε ἂν ἤθελε νὰ τρέξῃ. Μὰ ἐβράδυνε ξεπίτηδες τὸ βῆμα της ὥστε νὰ βρίσκεται πάντα στὴν ἴδια ἀπόστασις ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ της, καὶ πρόσεχε ὥστε νὰ μὴν τὸν χάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια της.

Περπατώντας ἔτσι, παρατηροῦσε ὅτι κάμποσες καλὲς νοικοκυράδες, ποὺ εἶχαν βγεῖ ἔξω νωρὶς γιὰ τὰ ψώνια τους, ἔρριχναν ἓνα βλέμμα οἱκτου στὴν παρμαρφομένη ράχη τοῦ μικροῦ αὐτοῦ βιαστικοῦ, ποὺ τὸ ἔξυπνο καὶ συμπαθητικὸ του προσωπάκι τοὺς εἶχε κάνει στὴν ἀρχὴ τόσο καλὴ ἐντύπωση.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ὑπὸ ANATOLE FRANCE

B'

ΧΟΡΟΣ ΜΕ ΜΑΣΚΕΣ

Ἐλάτε νὰ ἰδῆτε ἀγόρια ποὺ εἶναι στρατηλάτες, καὶ κορίτσια ποὺ εἶναι ἡρωίδες. Νὰ ἰδῆτε βοσκοπούλες μὲ τριανταφυλλένιες γιρλάντες στὴ φούστα, καὶ βοσκόπουλα μὲ ροῦχα ἀπὸ σατὲν καὶ

χορέφουν ὅλοι μαζί. Τί ὠραῖο πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἓνας χορὸς μὲ μασκαράτες, καὶ τί εὐχάριστο νὰ γίνεται κανεὶς γιὰ μιὰ ὥρα ἐνδοξος βασιλιάς καὶ διάσημη πριγκίπισσα! Εἶναι πολὺ βολικό. Δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ κάμῃ κανεὶς οὔτε νὰ πῇ ὅσα εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ λέν καὶ νὰ κά-

δαία τοὺς χοροὺς κι' ὁ Ἐκτορας σκοτώθηκε τόσο θλιβερά, πολεμώντας γιὰ τὴ δυστυχισμένη του πατρίδα.

Ἔτσι εἶναι! Ἡ δόξα πληρώνεται ἀκριβά, ἀκόμα κι' ἡ δόξα τοῦ Ἀρλεκίνου. Γιατί κι' ὁ Ἀρλεκίνος ἦταν κατεργάρης κι' ὑπόφερε πολλὰς τιμωρίες.

Ἐνῶ, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, εἶναι τόσο εὐχάριστο νᾶναι κανεὶς ἓνα εὐτυχισμένο ἀγοράκι ἢ κοριτσάκι, καὶ νὰ παρασταίῃ ἓνα ἡρωϊκὸ πρόσωπο! Γι' αὐτὸ εὐχαριστεῖται κανεὶς τόσο νὰ φορῇ ἓνα λαμπρὸ κοστούμι ἱστορικοῦ προσώπου.

Μόνο νὰ τὸ φορῇ, τοῦ φαίνεται πὼς εἶναι γέννατος. Καὶ ἰδέστε τί ὠραῖα ποὺ φοροῦν τὰ φτερά καὶ τὰ στολίδιά τους. Κι' ὅλα τὰ παιδιά ἔχουν ὕψος τόσο περήφανο καὶ τόσο χαριτωμένο, ποὺ νομίζει κανεὶς ἀληθινὰ πὼς βλέπει τὶς χάρες τοῦ παλιοῦ καλοῦ καιροῦ.

Στὴν ἐξέδρα, στὸ μέρος ποὺ δὲ φαίνεται, οἱ μουσικοὶ, λυπημένοι καὶ καλὸβολοι, κουνιτίζουν τὰ βιολιά τους. Ἐνῶ, νὰ μὴν μισοῦν τὸ βιολί εἶν' ἀνοιχτὸ πᾶνω στὸ ἀναλόγιό τους. Τώρα θάρχησῃ μιὰ ὠραία καντρίλλια. Μὲ τοὺς πρώτους ἤχους, οἱ μικροὶ μας ἥρωες θ' ἀρχίσουν τὸ χορὸ.

(Ἀκολουθεῖ τὸ Γ')

KIMON AΛΚΙΑΔΗΣ

Η ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΣΤΑΦΥΛΙΑ

Κάτω ἀπὸ κληματαριά, φορτωμένη μὲ σταφύλια, μὲ Ἀλεπού καθότανε καὶ ξεσβερχονότανε. Κι' ὅλο καὶ παρμιμῶ:

— «Ε! καὶ νᾶχαι διὸ στὰ χεῖλιά!»

Νάτανε πὺλ χαμηλά!

«Ε! τι γλύκες! ἔ τι πρᾶμα!

«Ε! μορὲ, σταφύλια θάμα!» καὶ ξερογλυφότανε.

Μὰ δὲ μπόρει νὰ τὰ φτάσῃ κι' ἔτσι πήγαινε νὰ σκάσῃ.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Τὴν ἦταν; Δὲν κατάλαβε τρία-τρία.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

Ἐκείνη τὴν ὥρην, ὁ Τάκης χαμογελώντας.

τά φύλλα και τὰ κλαδιά τῶν δένδρων.

Εἶναι σὸ νὰ πέρασε μιά μά-
γισσα, π' ὅλα τὸ πότισε μὲ τὰ
μαγικά της βότανα καὶ τὰκανε
ὅλα, τὸ καθένα μὲ τὴν ἀρμονία
του, μὲ τὴν μουσικὴν του, νὰ τρα-
γουδᾶνε τὴν ἀγάπην.

Ἡ ἀτέλειωτη αὐτὴ ἀγάπη εἶ-
ναι ἀπλόκηνη ὅλη μὲς τὴν ψυ-
χὴ μου. Ὅλα μοῦ φαίνεται πὺς
μάγκαιόζουσε, πὺς μάγαπάνε
τρελλά, ὅλα μὲ τραβοῦν κοντά
του, ὅλα μὲ φωνάζουν μὲ τὴ
γλυκύλα φωνή του. Κι' ἐγώ,
κι' ἐγὼ τὰγαπῶ ὅλα.

Ἀχ! ἀφτασθη τροφεράδα, χύ-
σου μὲς τὴν ψυχὴν μου, γέμισ' τη
κι' ἔχε τὴ πάντα γλυκειά. Μὴν
τὴν ἀφήνεις ποτὲ νὰ πέσῃ μὲς
στὶς ἀπειρες λύπες, τίς ριγμένες
στὸ διάβα τῆς ζωῆς.

Ἀγγελιὰ

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ

Τὸ καρὰβι κοντεύει νὰ φθά-
σῃ στὸ λιμάνι καὶ σφυρίζει δυ-
ναμῶς... Οἱ ἐπαύριες εἰν' ἐτοι-
μοὶ καὶ περιμένουν ἀνυπόμονοι
στὸ κατὰστροφμα. Ὁ ἥλιος ρί-
χνει τίς ἀχτίδες του καθεύα, καὶ
τὰ παιγνιδικὰ κυματάκια χτυ-
ποῦν στὶς πλαγιὰς τοῦ παρα-
βίου ἀπαλά, ἀπαλά.

Σὲ λίγο τὸ καρὰβι μπαίνει
στὸ λιμάνι περὶ φανὸ καὶ σφυ-
ρίζει δυνατώτερα. Ἐξω στὴν πα-
ραλιὰ ἔχουν μαζεuret ἕνα σωρὸ
ἀνθρώπων καὶ χαίρετόν μὲ τὰ
μαντήλια τους, μὲ τὰ καπέλα,
κι' ὅ,τι ἄλλο ἔχουν πρόχειρο.

Μέσα στὸ πλῆθος πού βρίσκεται
στὸ κατὰστροφμα, διακρίνε-
ται καὶ ἕνα ναυτὰκι ἀδύνατο
κι' ἡλιοκαμένο, ὁ Δημήτριος.
Λεῖπει τώρα τρεῖς μῆνες μὲ τὰ
καρὰβια στὰ ξένα, χωρὶς νὰ δῇ
στὸ διάστημά αὐτὸ καθόλου τοὺς
δικούς του, καὶ ἀνησυχεῖ. Κα-
θυσιμένος κοντὰ στὴν πρύμνη, προ-
σπαθεῖ νὰ διακριθῇ τὴν μάννα
του καὶ τὴν ἀδερφή του.

Γοργῶ... τὸ καρὰβι ρίχνει
τὴν ἀγκυρά καὶ ὁ Δημήτριος ἀ-
νησυχεῖ περισσότερο πού δὲν μπό-
ρεσε νὰ τοὺς δῇ ὡς τώρα. Οἱ
βάθρες ἔχουν περικυκλώσει τὸ
καρὰβι καὶ οἱ βαριάροδες σκαρ-
φαλώνουν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ἀ-
νεβαίνουν ἀπάνω στὸ κατὰ-
στροφμα, φωνάζουν, σπρώχνουν
τὸν κόσμο, ρίχνουν τὰ πράγματα
στὶς βάθρες καὶ δὲν ἡσυχάζουν
καθόλου. Ὁ Δημήτριος δὲν ἐν-
διαφέρεται γιὰ ὅλ' αὐτά. Καθι-
σμένος στὴν ἴδια θέσῃ, βάζει χί-
λια δυνάμεις τὸ νου του: τί νὰ
γίνονται ἀραγε; θὰ τοὺς βοῇ
καλὰ ἢ μήπως ἔχουν πάθει τί-
ποτα;

Μικρὸς Καλλιτέχνης

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΚΑΙ ΨΑΡΑΣ

Ὁ βασιλιάς τῆς Ἰταλίας Βί-
κτωρ Ἐμμανουήλ ἦταν μανιώ-
δης στὸ ψάρεμα, δὲν τὰ κατὰ-
φευγε ὅμως σ' αὐτὸ τὸ σπορ. Μία
μέρα, ψάρευε πολλὰς ὥρες χωρὶς
ἀποτέλεσμα. Ὅταν γύριζε στὸ

παλάτι πεζός, ἀκολουθοῦμενος
ἀπὸ ἕνα φύλακα, μόνο μὲ τρία
μικρὰ ψαράκια περυσμένα σ' ἕνα
σπάγγο, ἀντάμωσε ἕνα χωρικό.
Αὐτὸς εἶπε ἕνα δῖχτη γεμάτο
μπαριμπούνια καὶ ζήτησε φωτιά
ἀπ' τὸν βασιλιά. Ἀφροῦ ἀναψε
τὴν πίπα του, κοίταξε τὸν ἀγνω-
στο καὶ τοῦ εἶπε εἰρωνικά:

— Δὲν φαίνεται νὰ εἶσαι δυ-
νατὸς στὸ ψάρεμα. Μ' αὐτὰ πού
ἔπιασες, θάλεγε κανεὶς πὺς εἶσαι
ὁ βασιλιάς!

Ὁ Βικτωρ Ἐμμανουήλ κοκκί-
νησε γι' αὐτὸ τὸ κοπιμμένο καὶ
ρώτησε:

— Γιατί;

— Ὡ! ἀπάντησε ὁ χωρικός, νο-
μίζει πὺς εἶναι πολὺ δυνατὸς στὸ
ψάρεμα, δὲν ξέρεῖ ὅμως τί τοῦ
γίνεται καὶ εἶναι περισσύτερο
φτιαγμένος γιὰ βασιλιάς παρὰ
γιὰ ψαράς!

Γεώργιος Ἀβέρωφ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ ν' ἀπο-
κτήσῃ κανεὶς ἕνα φίλο εἶναι νὰ
γίνῃ ἕνας φίλος αὐτός.

Emerson

Πρόσεχε τοὺς φίλους σου! Ἐ-
νας πιστὸς φίλος εἶναι μιά δυ-
νατὴ ὑπεράσπιση, καὶ μεῖνός
πού ἔχει βοῇ ἕνα τέτοιο, βοῇκε
ἕνα θησαυρὸ. Σαίξπηρ

Ἡ φιλία εἶναι ὁ μεγαλύτερος
δεσμός στὸν κόσμο.

Taylor

Ἐνας πιστὸς φίλος εἶναι κα-
λύτερος ἀπὸ χρυσό, ἕνα ψαγικό
γιὰ τὴ δυστυχία, τὸ μόνο ἀπό-
κρημα.

Burton

Μετὰ τὴ φιλία εἶναι ἡ ἐμπι-
στοσύνη, πρὶν ἀπ' τὴ φιλία ἡ
κρίση.

Σενέκας

Τί πράγμα εἶναι ἡ φιλία, ἕνας
κόσμος χωρὶς τέλος!

Robert Browning

Ν' ἀργῇτε στὴν ἐκλογὴ ἐνὸς
φίλου καὶ ἀκόμα πὺς πολὺ στὴν
ἀλλαγὴ του.

Βενιαμὶν Φραγκλίνος

Ἰνδιάν

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπὰς διαβάζει στὴν ἐ-
φημερίδα, ὅτι θὰ ἐπανελεῖται τὸ
πρώην καθεστὼς.

Κι' ὁ Μίμης ρωτᾷ:

— Μπαμπά, ποῖος ἦταν τὸ
πρωτὶ καθιστός;

Ναπολεόν

Ὁ Τότης πρὶν νὰ κοιμηθῇ
δένει τὸ δάχτυλό του.

Ἡ μαμά του τὸν ρωτᾷ γιατί
κι' αὐτὸς ἀπανάτῃ.

— Γιὰ νὰ θυμηθῶ νὰ ξυπνή-
σω, μαμά.

Γεώργιος Ἀβέρωφ

Ἡ Φιφί, γράφοντας: — Γεωρ-
γο, τὸ «τρελλὸς» μὲ πόσα λάμβδα
γράφεται;

Ὁ Γιώργος: — Μὰ... ἀνα-
λόγως τῆς τρελλας.

Χρυσόνηχο

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου,
τὴν 5 'Ιανουαρίου 1931

ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα
μὲ ἀνεπαρκῆς γραμματόσημο, γιὰ
τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρώσω.
Ζυγίζετε τὰ καὶ βάθετε τὸ γραμ-
ματόσημο σωστό. — Δὲν ἀπαντῶ
σὲ κανένα, δὲν μὲ ρωτᾷ γιὰ
πράγματα πού τὰ ἔχει ὁ Ὅδης-
γὸς τοῦ Συνδρομητοῦ. Τιμᾶ-
ται δρ. 5, ταχυδρομικῶς δρ. 6,
καὶ πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῇ
ὁποῖος θέλει νὰ λαβαίνει μέρος
στὴν κίνηση.

ΚΑΡΤΕΣ, κάρτες, κάρτες... Εὐ-
χές, εὐχές, εὐχές... Ἡ Πρωτοχρο-
νιά μου!... Ἡ ὥραια Πρωτοχρονιά
πού μοῦ κάνουν κάθε χρόνὸ τὰ καλὰ
μου παιδιὰ... Σὰς εὐχαριστῶ ὅλους
κι' ὅλες ἀπ' τὴν καρδιά μου. Καὶ
τοῦ χρόνου.

Ἐλᾶθα καὶ Συλλογὰς Ἀσκήσεων,
ἔλᾶθα, ἔλᾶθα, πλῆθος!... Φτάνει
τώρα. Ἡ προθεσμία τελείωσε καὶ
κινεὶς πὰς δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ στείλῃ
Ἀσκήσεις, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυ-
χθῇ πάλι ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός.
(οἱ νέοι συνδρομηταὶ ἄς τὸ σημειώ-
σουν αὐτὸ καλὰ.) Καὶ μιά ἐξηγήση
γιὰ ὅλους: Ἐπειδὴ στὴν ἀρχὴ δὲν
εἶχα πολλὰς Συλλογὰς—ὅλοι, βέ-
βαια, περιμέναν τὴν τελευταία ἡμέ-
ρα—ἀναγκάστηκα νὰ πάρω καὶ
τρεις Ἀσκήσεις ἀπὸ κάθε Συλλογῇ.

Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ κῆμω τὸ ἴδιο
καὶ μὲ τίς νέες πού ἔλαβα. Θὰ παίρ-
νω ἀπὸ μιά ὥς πού νὰ τελειώσῃ ὁ
λόγος ὁ γύρος, καὶ πάλι ὅλα ἔξαναπάρω
ἀπ' τὶς πρώτες ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά
αὐτῶν καθεξῆς. Ἐτοὶ στὸ τέλος θὰ βρεθῇ
ὅτι μερικὸν δημοσιεύθηκαν περισσό-
τερες Ἀσκήσεις, καὶ ἄλλων, τῶν πε-
ρισσότερων, λιγώτερες. Ἐ, τί νὰ
γίνῃ! Ἀς ποῦμε ὅτι εἶναι ἡ ἀμοιβὴ
ἐκείνων πού ἐσπευσαν νὰ στείλουν
πρωτοῖς. Αὐτὸ ὅμως, ἐννοεῖται, δὲν
ἔχει σχέση μὲ τὰ Βραβεῖα, πού θὰ
περιμενηθοῦν ἀνεξαρτήτως. Γιατί μπο-
ρεῖ νὰ βραβευθῇ ἕνας πού θὰ τοῦ ἔ-
χουν δημοσιεύσει μόνο τέσσερις Ἀ-
σκήσεις, καὶ νὰ μὴ βραβευθῇ ἄλλος
πού θὰ τοῦ ἔχουν δημοσιεύσει πέντε
ἢ ἑξή.

Ἀ! σήμερα καὶ ἂν ἔχω, παιδιὰ
μου, γραμματοπλημύρα. Τί νὰ κά-
μω; Πῶς νὰ εὐχαριστήσω ὅλους αὐ-
τοὺς πού μοῦ ἔγραψαν;... Θὰ προ-
σπαθῶ. Λίγα λόγια στὸν καθέναν
ἀρκούν. Ἀλλωστε καὶ ἡ παροιμία
λέει πὺς τὰ πολλὰ εἶναι φτώχεια...

Ἀπὸ τὸ γράμμα τῆς Μεγάλης
Ἑλλάδος: «Ἡ ὁμολογία τῆς Δορε-
λάς ὅτι εἶναι τεμπέλα καὶ ἑσρκό-
φαλη (αὐτὴ, πού ἀπορεῖ κανεὶς πὺς
τὰ προφταίνει ὅλα;) μὲ θύμισε μιά
συμβουλὴ τοῦ Νορντάου: Τότε μόνον,
λέει, σὰς ἐπιτρέπεται νὰ μετριοφρο-
νῇσες, ὅταν τὰ ἐπὶ τοῦ στήθους σὰς
παράσημα σὰς διαφενδούν».

Σύμφωνοι γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις,
Αἰματοβαμμένη Δόξα. Ἀκόμα καὶ
γιὰ τὸ θαυμασιό σου στὸ διήγημα
ἐκεῖνο τῆς Αἰλίας Καρακάλου «Ὁ
σκύλος τῆς Μιμίκας». Καὶ μὲνα αὐ-
τὸ μοῦ ἄρεσε ἐξαιρετικῶς.

Κόρη τῆς Ἰδης, αὐτὸ, καθὼς
θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκριναν. Ναί, αὐτὸ
τὴ φορά τὸ μελάνι σου ἦταν ζωηρό-
τερο. Τὸ γράμμα ὅμως πολὺ σύν-
τομο...

Σταυρωτᾷ, στίς 27 Δεκεμ. μοῦ
στέλνεις ποιήμα νὰ τὸ δημοσιεύσω
στὸ φύλλο τῆς Πρωτοχρονιάς! Μὴ
ἦταν δυνατόν νὰ προφτάσῃ; Μὴν
ὀλοκληροῖ—γιὰ νὰ ξέρης—περνοῦ-
ὡς νὰ διαβασθῇ, νὰ ἐγκριθῇ καὶ νὰ
δημοσιευθῇ ἕνα κομμάτι στὴ Σελίδα
Ὅταν λοιπὸν θὰ ἐρχόταν ἡ σειρά
τοῦ δικοῦ σου, δὲν ἔπαιαν πὰς ἐπὶ
καίρο. Ἀφῖνω ὅτι δὲν ἦταν καὶ τό-
σο καλὸ. Ὅστε περιμένω κατὰ καλῶτερον
Φαντάζομαι τί ὥραια πέρασες τὴν
γιορτὴν, Τάκη Τσαβέλλα, κοντὸ
στοὺς γονεῖς σου! Εὐχαριστῶ γιὰ
ὅλα. Συμφορῶθηκα.

Βλέπεις λοιπὸν, Τζιτζίκι, τί κά-
νει ἡ ἀμέλεια; Ἀς εἶναι, στὸ ἐξῆς
ἐλπίζω νὰ εἶσαι ἐπιμελέστερος καὶ
νὰ μοῦ γράφης συχνά.

Βεβαιότατα, Χαράνι! Πρέπει
κανεὶς νὰ εὐχαριστῇ καὶ ὅ,τι ἔχει
καὶ νὰ μὴν εἶναι πλεονέκτης, ἀφο-
υάρχουν στὸν κόσμο τόσοι δυστυ-
χεῖς ἄνθρωποι πού στεροῦνται τὰ
πάντα... Γιὰ τὸ κομμάτι σου ὅ-
σο πὺς ἀργότερα. Τὸ νόμισμα τῆς
πῆχτας ἔπαισε φέτος σὲ μένα.

Ποιητικώτατα μοῦ περιγράφεις
Σταυρᾷ, τὴν ἀναχώρησίν τοῦ πα-
λιού καὶ τὸν ἐρχομὸν τοῦ νέου Χρό-
νου. Θὰ πῶ καὶ στὴν Ἰσόλδην ὅτι
σοῦ ἄρεσαν πολὺ οἱ «Φθινοπωρινὴ
Νυχτὶς» τῆς.

Κι' ἐγὼ μὲ συγκίνηση διάβασα τὴν
πρωτὴ σου γράμμα, Ἠλιογέννητη
Ἐ, βέβαια, στὰ ἴχνη τῆς ἀδελφῆς
σου θὰ βαδίσω...

Ὅ,τι μοῦ στέλνεται, Κυρὰ τῆς
Θάλασσας, πρέπει νὰ τὸ γράφω
σὲ χωριστὸ χαρτί, ὅχι ὅλη. μαζὶ μὲ
τὸ γράμμα. Ἐτοὶ μ' ἐκολλώνεται
πολύ. Μία Μ. Ἀγγελία π.χ., δὲν
εἶναι μαζὶ μὲ τὸ γράμμα, πρέπει νὰ
τὴν ἀντιγράψω γιὰ νὰ τὴν στείλῃ
στὸ τυπογραφεῖο. Ἐνῶ ὅταν εἶναι
σὲ χωριστὸ χαρτί, τὴν στέλνω ἀμέ-
σως. Οἰκονομία χρόνου καὶ... καίροῦ
ὅπως λέει ὁ Ἀναγινάσκων.

Χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία
Κρητικὸ Ἀστέρη—αὐτὸ σοῦ ἐνέ-
κριναν—καὶ λυποῦμαι μόνο πού δὲν
ἔγινε νομικότερα—εἶσαι τέσσερα χρό-
νια συνδρομητὴς—ἀφροῦ, βλέπω
ἔχεις τόσα προσόντα. Γράφε μοῦ
τώρα συχνά. Καὶ σὲ ἀπλούστερα
γλώσσα: εἶσαι ὅπως μιλοῦμε.

Γονδολιέρα, διάβασα τὸ γράμμα
σου στὸν κ. Σενόπουλο πού κολα-
κεύθηκε πολὺ. Φρονεῖ ὅμως ὅτι, ἀ-
φροῦ εἶσαι μόνος 17 χρόνῶν—καὶ κα-
νεὶς πολὺ καλὰ πού τὰ λές «οἱ
ἀντρες»—ἀρκετὰ εἶναι τὰ βιβλία
σου πού διάβασες. Τάλλα θὰ τὰ δια-
βάσῃς ἄρα φτάσῃς σὲ 20.

Ἡ Ἰνδιάνη μοῦ γράφει πόσο τὴν
ἄρεσε τὸ κεφάλαιο ἐκεῖνο τοῦ «Δα-
ιδὸ Κόμπερφηλδ» πού περιγράφει τὴν
ἐπισκεψὴν σου στὸ «σπίτι» τοῦ Πά-
κοτι. Νησιώτισσα, βλέπετε, καὶ αὐ-
τὰ τὰ θαλασσινὰ τὴ συγγινοῦν ἰδιαί-
τέρως. «Μία στιγμὴ—λέει—ξήλασε
μὲ τὰ σπαστά μου τοὺς τόσοις ἀστα-
κοὺς, τίς γκρίδες καὶ τὸ σπῆτι—κα-
ράβι»...

Τὸ Ναυτάκι τοῦ Θεομαίκο
μοῦ περιγράφει τὴν ἀμνηχανία τοῦ
ὅταν ἔλαβε τὸ πρῶτο μου φυλλά-
διο.

Διο' γιὰ πολλὴν ὥρα δὲν ἤξερε τί
νὰ πρωτοδιαβάσῃ: Δαυτὸ; Λουλου-
δάκι; Φανίτσα; Ἀθηναϊκὴ Ἐπι-
στολὴ;... Φαντασθῇτε τώρα ὅταν
πῆγε στὸ τέλος νὰ ἰδῇ τίς Ἀσκή-
σεις. καὶ ἀνακάλυψε καὶ ἕνα γριφο-
δικὸ πού! Πέταξε ἀπ' τὴ χαρὰ του!...

Ὁρατὸ τὸ σκίτσο, Νάρκισσος, ἀλ-
λὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ δημοσιευ-
θῇ. Τότε θάπρεπε νὰ δημοσιεύσω
καὶ τοῦ Δίκηνος, καὶ τοῦ Σανσελ. Εἰ-
πα στὸν κ. Σ. ὅτι βρήκες ἔξοχο τὸ
Χριστογεννιάτικο τεῦχος τῆς «Νέας
Ἑστίας» καὶ περιμένει τὴ μικρὴ σου
ἐκπληξῆν.

Κι' ὁ Μαῦρος Πειρατὴς, ἂν καὶ
πέντε χρόνια συνδρομητὴς μου, τώ-
ρα μόνος ἀποφάσκει νὰ μοῦ γράψῃ
καὶ νὰ λάβῃ μέρος στὴν κίνηση.
Πάλι καλὰ! Ἀλλοὶ ἔκαμαν καὶ ὅντω,
καὶ δέκα... Ἀλλοὶ πάλι—αὐτὸ εἶ-
ναι τὸ περίεργον—πρῶτα μοῦ ἔγρα-
ψαν καὶ ὑστερὰ ἔγιναν συνδρομηταί!

Βάσιγκαν, ὁ Ι. Κ. μοῦ εἶπε
ὅτι ἦταν δικὰ σου τὰ δυὸ αὐτὰ ξε-
σπαθώματα καὶ σοῦ τὰ ἐσημείωσα.
Ναί, ὅλοι λάβαμε τίς πρωτοχρονιά-
τικες κάρτες σου καὶ σ' εὐχαριστοῦμε
πολύ. Τὸ «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή»
εἶναι παλαιὸς τίτλος, πού μένει ἐστὶ
πρὸς ἀνάμνησιν. Ὅτε ὑπάρχει κανέ-
νας σπουδαῖος λόγος νὰ τὸν κάμουμε
«Ἀθηναϊκὰ Γράμματα».

Ὁ καινούριος χρόνος γεμίζει τὴν
Δωροῦλα «μ' ἐλπίδας καὶ ὄνειρα».
Γι' αὐτὸ μὲ χαρὰ μπαίνει στὴν κί-
νηση—πρᾶγμα πού τὸ εἶχε στὸ νοῦ
τῆς ἀπὸ καιρὸ—μὰ καὶ μετὶς μὲ χα-
ρὰ τὴ δεχόμαστε.

Ὁ Σκλάβος Βορειοηπειρώτης
εἶναι τώρα συνδρομητὴς τῆς Δια-
πλάσεως! Κι' αὐτὸ τὸ θεωρεῖ με-
γάλο πρᾶγμα. Τόσο, πού γιὰ νὰ
γίνῃ, δὲν ἐβίστασε νὰ θυσιάσῃ τὰ
λεπτά πού τοῦ ἔστειλε ἡ μητέρα
του ἀπ' τὸ χωριὸ γιὰ νὰ καλοτε-
ρῶσῃ τίς γιορτές. Μπορεῖτε λοιπὸν
νὰ φαντασθῇτε πόσο μάχαπ...

Εὐτυχισμένες γιορτὲς πέρασε καὶ
ἡ Ἠλιόλουστη. Πῆγε στὴν πατρί-
δα τῆς καὶ γιόρτασε μὲ τὴ μητέρα
καὶ μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς πού εἶχε
τῆς τὸν ἴδιον τόσο καιρὸ. (Γιατὶ πα-
τέρα δὲν ἔχει' τὸν ἔλασε πρὶν ἀκό-
μα τὸν γνωρίσει...) Ἐτοὶ πῆρε δύ-
ναμιν γιὰ νὰ τοὺς χωρισθῇ πάλι, νὰ
γυρίσῃ στὴν ξενιτιά καὶ νὰ ἔξανα-
λειτουργῇ τὰ μαθηματὰ τῆς. Τί καλὰ!
Σύμφωνοι, Ἀμαρυλλίς. Μὲ πο-
λὸ ἀνδιαφέρο διάβασα καὶ αὐτὰ πού
μοῦ γράφεις γιὰ τὴ θεατρικὴ σας
κίνησιν. Πολὺ εὐχάριστο πού τὸ κοινὸ
ἐκεῖ ὑποστηρίζει τὸ ἐλληνικὸ θέατρο.

Τὸ Διαβατικὸ Ἀστέρη διάβασε
ἀγγλικά τὸν «Δαυτὸ Κόμπερφηλδ»
καὶ τοῦ ἄρεσε πολὺ. Ἀλλὰ τώρα,
πού τὸν διαβάσει ἑλληνικά, τοῦ ἄ-
ρεσει ἀκόμα περισσότερο. Ἐτοὶ εἶ-
ναι! Αὐτὰ θέλει κανεὶς νὰ τὰ δια-
βάσῃ στὴ γλώσσα πού τὴν αἰσθάνε-
ται περισσότερο—στὴ δικήν του.

Παιδικὰ Πνεύματα, Δυσόχαρτο,
μπορεῖτε νὰ μεταφράξετε καὶ ἀπὸ
ἕνα περιοδικό, ὅτε εἶναι ἀνάγκη
νὰ σημειώσετε ἀποκόττω πὺς εἶναι
μεταφρασθῇ. Ἐχω φυλάξει τίς γε-
νογραφικὰς σειρὰς πού μοῦ ἔχεις
στελεῖ καὶ κάποτε θὰ δημοσιεύσω
καὶ ἀπ' αὐτές.

Παραστικὰ τῆς ἐξαδέλφης σου,
Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ. Ἡ ἀρρώστεια
τῆς δὲν σὰς ἄφησε φέτος νὰ χαρῇ-

τε γιορτὲς, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, αὐτὰ
ἔχει ἡ ζωὴ, ὁ κόσμος... Εὐχόμαι
νὰ γιορτάσετε τοῦ χρόνου μὲ χαρὰ
διπλῇ.

Μὰ δὲν εἶδες, Ἡρωϊκὴ Φέσσα,
ὅτι ἡ Δορελάς γυρεύει μαθητὴς;
Νομίζω ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ἔλθῃς
μαζὶ τῆς σὲ κάποια συνενόηση, γιὰ
νὰ σοῦ μάθῃ τὴ βιβλιοθετικὴ, πού
τόσο σοῦ χρειάζεται.

Χαίρω, Κρινορόδινη, πού σοῦ
ἄρεσουν τόσο τὰ φετεινὰ μου. Ἐχεις
δικίον καὶ γιὰ τὴ Σελίδα: πολὺ ὡ-
ρατὰ κομμάτια δημοσιεύθηκαν τε-
λευταία σ' αὐτὴν.

Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, Κοκκίνο-
σφυρίτσα, καὶ σὲ περιμένω. Ἡ
πρωτὴ μου τριμηνία τελειώνει τὴν
28 Φεβρουαρίου. Ἐστειλά 10 τετρά-
δια. Ἐγινε ὁ Σύλλογος.

Πέντε τόμους μου ἔχει ὡς τώρα
τὸ Μῦρον τῆς Ἀνδρόν καὶ εὐχε-
ταὶ νὰ τοὺς κάμῃ δεκαπέντε. Ἀμὴν!
Τοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐξήγητες.

Μὰ καὶ ἡ Δόνα Κλάρα γιὰ πέμ-
πτη φορὰ ἀνανεώνει φέτος, κατεν-
θουσιασμένη ἀπὸ τὰ νέα τοῦ 1931.
Τὴν εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὰ καλὰ λό-
για. Σῆμα ἔστειλα. Συλλογὴ ἔλαβα.

Πικ-Νίκ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο,
καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκριναν. Χαί-
ρω πολὺ πού ἀποφάσισες φέτος νὰ
λάβῃς ἐνεργὸ μέρος στὴν κίνησιν, καὶ
μάλιστα μ' ὅλα σου τὰ δέλφια, πού
τοὺς ἐνέκριναν ἐπίσης ψευδώνυμα.
Ἐστειλά, εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα καὶ ἐλ-

στην κίνηση θα μπορούσες να λαβαίνεις μέρος) 'Αζώηρον (Συλλογή ελπίδων, λυσόχ. έστειλα, εν τάξει) 'Σεφτέρι της 'Ηπειρου (έννοια σου, τίποτα δεν παρεγγώ' ευχαριστώ πολύ' γράφε μου όταν έχης καιρό) 'Φοίβον (Έλαβα, ευχαριστώ για όλα' τή διέθυσση της «Φιλοτέλειας» δεν την έχω τώρα πρόχειρη' α, πέντε χρόνια, έχ' κάτι λάθος θα είναι' δεν μου λές, σε παρακαλώ, τ'ονομα;) 'Αθώο Διαβολάκι (τά έλαβα' θα σου πω άμα τα διαβάσω με τη σειρά τους) 'Πειραιώτισσαν (μετά χαράς' το άλλο που ήθελες δεν ήταν έλεούθερο) 'Χρηστον 'Αθ. Σιώκον (χαίρω πολύ για τη γνωριμία' περιμένω άλλο ψευδώνυμο) τέως Πετροβολιστήν (και το δικό σου άκατάλληλο' πολιτικά δεν επιτρέπονται) 'Περσέα (οι κληρονόμοι του μακαρίτη Καζάνη διατηρούν το έργοστάσιο, γι' αυτό βλέπεις ακόμα στις ταχυγραφίες μου τ'ονομά του) 'Διαβολοκόριτσο (τό έστειλα) 'Ρασπουτίν (έλαβα τη Συλλογή σου) 'Ειρηνούσαν Καρακώττα, 'Ρήναν Π. Πολυμεροπούλου, 'Ιάνθην Μεζά, 'Φανήν Α. Κουτοαλέξη, 'Δικ Σάνδ, 'Ζουλέικαν, 'Ζωήν Διακοπούλου, 'Ιουδήθ, 'Ιθώμην, 'Κάποιον, 'Νενέλλαν Α. Βρατσάνου, 'Βινίκιον Γεράνην, 'Αϊάναν, 'Κόρην της 'Ιδης, 'Κοσμοκράτορα κτλ. κτλ.

Μ. Π. Νούσιον, 'Ευστ. Α. Καλαμίδαν, 'Ναουσόπαιδο, 'Αμαζόνα του Πόντου, 'Γαλάτειαν Λαδακάριδον (έστειλα).

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 6 'Ιανουαρίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Τό φορούν τά Διαπλασό-
πουλα κι' οί Διαπλασοπούλες
πρός διάκριση κι' αναγνώριση.

Τιμάται δρ. 25. Ταχυδρο-
μικώς δρ. 30.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

'Από τούς έν παρενθέσει αριθμούς,
ο πρώτος είναι τά ταχυδρομικά
του 'Εσωτερικού και ο δεύτερος
του 'Εξωτερικού.

'Ο 'Αγγελος της 'Αγάπης,
(με 60 εικόνες) δρ. 35 (10 και
12).

'Η 'Αδελφούλα μου, μυθι-
στόρημα Γρ. Ξενοπούλου (με 24
εικόνες) δρ. 20. (5,50 και 7,50).

'Η 'Απλή ζωή, υπό 'Αγγέ-
λου Κασιγόνη, δρ. 8 (1 και 2).

'Η 'Επιτυχία εις την ζωήν,
υπό Αγγέλου Κασιγόνη, δρ.
8. (1 και 2).

'Η 'Ευτυχία, υπό 'Αγγέλου
Κασιγόνη, δρ. 8 (1 και 2).

Τό Θύμα του 'Φθόγου, (με
20 εικόνες) δρ. 30. (6 και 9).

Μιά φορά κι' έναν καιρό,
Δημοτικά Παραμύθια, Τόμος
Α'. Συλλογή Γεωργίας Ταρ-
σούλη. 'Αδετο δρ. 40. Δεμένο
δρ. 50. (9,50 και 11,50).

Παιδικά Διηγήματα, του
Rudyard Kipling. Μετάφρα-
σις Κας Ν. Ι. Κ. Δρ. 25 (4,50
και 6,50).

Παιδικόν Θέατρον, Γρ. Ξε-
νοπούλου, δι' έορτάς Σχολείων
και Οίκογενειών, Α' Τόμος
δρ. 17. (5,50 και 7,50). Β'
Τόμος δρ. 17. (5,50 και 7,50).

Παιδικόν Πνεύμα, (Τομί-
διον, Γ') δρ. 5. (1 και 2).

Πρόσθ Νικίον, (με 24 ει-
κόνες) δρ. 30. (7 και 9,50).

'Ο Πυρρειοπόλης, (με 24 ει-
κόνες) δρ. 30. (6 και 9,50).

'Υπέρ Πατρίδος, (με 24 ει-
κόνες) δρ. 30. (7 και 9,50).

'Ο Φώτης, έμμετρον διήγη-
μα δρ. 7. (3,50 και 5,50).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του νέου 253ου Διαγωνισμού
Λύσεων. Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου
είναι δε τάς μέχρι της 10 Μαρτίου.

61. Δεξιόγραφος

Τί αισθάνομαι, τί κάνω,
Για τόν ύψιστο Θεό;
Μοναχά μιά νότα βάνω
Μπροστά σ' έναν αριθμό!
'Ανδραλυσία

62. Συλλαβόγραφος

Γράμμα, νότα, μικρό ζώο,
Τά συγκόλλησα με τέχνη
Κι' είδα πάλι έμπρός μου σώο
Τόν άρχαίο καλλιτέχνη.
Περιπλοκάς

63. Στοιχειόγραφος

Σε νησάκι άπ' τό Αίγαίο
Αυό φωνήεντα παρεμβάλλω
Κι' ένα ζώο σου φτιάχνω όραιο,
Πολύ σβέλτο, όχι μεγάλο.
Λευκάτας

64. Μεταγραμματισμός

Παίρνεις έναν ποταμό,
Τό λαϊμό του μόνο αλλάζεις
Κι' ευθύς γίνεται έρπετο
Πού τό βλέπεις και τρομάζεις.
Χαραυγή

65. Πυραμίδας

+
* + *
* * + *
* * * + * * *

'Οριζοντίως, σταυροί και άστε-
ρίσκοι, έκ των άνω: σύμφωνον,
στοιχείον, νήσος, χώρα έλληνική.
Καθέτως οί σταυροί νήσος του
Αίγαίου. 'Αθηνάια

66. 'Επιγραφή

Σ Ο Ρ Ο Γ
Γ Η Η
Ι Ε Σ
Ν Ο
Ο Υ Υ Π Ρ

Ζητείται ή ανάγνωσης.

Κοκκινέπετρα

67. Διπλό Κεφάλι

Είς τάς κάτωθι λέξεις να προ-
σθετή ός κεφαλή από έν γραμ-
μα, ώστε να σχηματισθούν άλ-
λαι τόσαι λέξεις, των όποιων
τάρχικα νάποτελούν εύρωπαϊκήν
πόλιν:

έλος, ρίς, όπή, ούς, μέρος

Δέσχηκριν

68. Φωνηεντόλιπον εξ 'Ακρο-
στιχίδος

Τάρχικα των κάτωθι ζητούμε-
νων λέξεων άποτελούν Φωνηεν-
τόλιπον του τύπου:

*** - **** - * - * - * - *

του όποιου ζητείται ή ανάγνωσης:

'Ιερά άκρόπολις, νόμισμα, μέ-
ρος του ναού, πόλις της 'Ιτα-
λίας, φυτόν παράσιτον, Γάλλος
τραγικός, ζών παχύδερμον, Μού-
σα, δίκαιος της Π. Γραφής, ή-
ρωας των μυθικών πολέμων, έρ-
γαλείον κοινόν, μεγάλη νήσος τ.
Αίγαίου, Μοίρα, άρχ. ζωγραφος.
'Αταλάντη

69. Μικτόν

λλ-σφκτν-κ-κλδν-ι-αι-ι-ου-αι-
εας

Διαβατάριχο Πουλί

70. Γρέφος

Έκάς! τ :: αυτόν θε ::
ε :: καιώ όλους
Πάνθεα 'Αβραδάτω

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσ. του φύλ. 43

603. Οιδίπους (οί, δίπους). —
604. Περί-πύρεο. — 605. 'Αριστε-
ρά-περιστερά. — 606. Ψαρά-'Α-
ραψ.

607. ΝΕΜΕΑ ΣΘΕΝΩ ΗΩΣ
Ω Τ Α Ρ Β
Ι Η Β Η Α Α Β Α Ο
Ρ Ρ Τ Ρ Ι
Ι Ν Ω Α Ι Α Ι Α Ρ Ι Ω Ν

608. ΠΡΙΑΜΟΣ (Ραμ, ήμ, άμ, άμ, Μαρία, όμ, άμ, Σιάμ). —
609. ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ (Πάριος, Θέμιστος, Αίνας, Κρίτων, Μυσά, Κόρινθος, Πάτροκλος, Ερμάνθος, Παρμενίων). — 610. Μην είσαι επιλήσιον (μην εις ε, επί, λ' εις μον).

ΟΙ ΑΛΛΑΞΕΩΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηται παρακαλούνται να
δηλώνουν άμέσως την νέαν των
διεύθυνσιν εις τό γραφείον μας
άποστέλλοντες και δραχμ. 5 διά
την έκτύπωσιν της νέας ταινίας.
'Αλλως δεν ευθυνόμεθα διά την
άπώλειαν των φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με άπλά
στοιχεία δρ. 6, τό ελάχιστον τίμημα. Πέ-
ραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξεις
με παχέα διά στοιχεία λεπτά 70 και με
εφαλαία δρ. 1. 'Ο χωριστός στίχος δρ. 3.
Οι μη συνδρομηται πληρώνουν τά διπλά.
'Η προπληρωμή είναι απαραίτητη.

/ ΛΑ' — 71 /

Πρωτομπαίνοντας στον Διαπλασόκοσμο
άνταλλάσσω κάρτες ήθοποιών μ' έ-
λους-ες. Στείλτε: δόδς Κολοκοτρώνη όπι-
σθεν 15, Δωροθέαν Παντελίδου, Θεσσαλο-
νίκην. Δωρούλα

/ ΛΑ' — 72 /

Μίλυ-Ντέβ, λυπήθηκα πολύ. Στάθη-
κε άδύνατον να βρω τις κάρτες της ή-
θοποιού που ήθελες. 'Αρχιζάνιο, λέγε
καλύτερα κουράγιο για τό brevet! Τι έ-
ρατο ταξίδι!... Κακόμοιρος Fenelon!...
Βιολέττα Δάμπαση, ευχαριστώ, μά Δί-
σου: ΗΒΗ

/ ΛΑ' — 73 /

Διαπλασοπούλα, άν τό ψευδώνυμό μου
σάς γουστάρει, ψηφίστε το.

/ ΛΑ' — 74 /

Πρωτομπαίνοντας στο Διαπλασόκοσμο,
άλληλογραφώ με έλους-ες και άνταλ-
λάσσω Μ. Μυστικά. Δίς μου: 'Αντώνιον
Ε. Θεοδωρίδην, Μπόλαρη. Χανιά (Κρή-
της). Κρητικό 'Αστέρι

/ ΛΑ' — 75 /

Μεγάλη 'Ελλάς, ευχαριστώ, έστειλα.
Κυρά-Φροσύνη, ευχαριστώ για τό
χάρη. Κυρά της Θάλασσας

/ ΛΑ' — 76 /

Αποτελέσματα διαγωνισμού μου (Λ' —
681). 'Εβραδεύθησαν: Ξανθούλα, 'Α-
στέρι, Πυθία, Κέρη του Κύνου.
ΣΠΙΘΑ

/ ΛΑ' — 77 /

ΠΑΡΑΜΥΘΕΙΟΝ, ΞΕΝΟΙΣΤΟΣ ΑΠΑΧΗΣ, τό
ψευδώνυμό μου στείλτεσιν τη Διάπλα-
ση. 'Ολοι στο Δημοψήφισμα!!

/ ΛΑ' — 78 /

Τριανταφυλλένιο Δάκρυ, αλλάζου-
με ήθοποιούς; Νειότης 'Αδάμα,
ένα γραμματάκι σου πόσο θα μ' ευχαρι-
στούσε! Είμαι ο πρώην Ξενοκταστής 'Α-
πάχης. Γράψατε. Δίς: φυλλάδιο 42,
άλλά διά Ιζέννη. Με έλπίδα πάντα.
Χρυσένειρο

/ ΛΑ' — 79 /

Διαπλασόπουλα ες άνταλλάσσω Μ. Μυ-
στικά, ήθοποιούς, περιμένω. Δίς:ς
Pola Negri B. P. 23, Limassol (Chypre).

/ ΛΑ' — 80 /

ΧΑΡΑΥΓΗ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ
'Υποψηφία για τό πρωτεύει

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 — 1893)
άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ακόμη μόνον οί έξης
τρείς: 7ος, 14ος, και 18ος. 'Ε-
καστος τόμος δρχ. 25, ταχυ-
δρομικώς δε άποστέλλόμενος δρχ.
28,50 διά τό 'Εσωτερικόν και
δρχ. 35 διά τό 'Εξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894 — 1930),
υπάρχουν όλοι οί έκδοθέντες τό-
μοι, 37 έν όλω. 'Εκ τούτων, οί
μην Τόμοι των έτών 1894 — 1928
τιμώνται έκαστος άρραφος δρ.
80 και ραμμένος δρ. 85. Οί δέ
Τόμοι του 1929 και 1930 τι-
μώνται έκαστος άρραφος δρ. 110
και ραμμένος δρ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκαστον
τόμου προσθετέα εις τάς άνω
τιμάς: Διά τό 'Εσωτερικόν δρχ.
5 ό άρραφος και δρχ. 15 ό ραμ-
μένος, διά δε τό 'Εξωτερικόν
δρχ. 23 είτε άρραφος είτε ραμ-
μένος.
